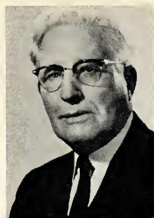

DEN *danske* STJERNE

Nr. 11 · November 1969 · 118. Årgang

Det inspirerende budskab

AF PRÆSIDENT HUGH B. BROWN

Jeg vil gerne sige til jer, mine kære brødre, at midt i alle de bekymringer, den uvished, den forvirring og det kaos, som verden må gennemgå, er der blevet oprettet et rige, et rige som Gud Faderen præsiderer over, og hvor Jesus Kristus er Kongen, og det er sket næsten uden at størsteparten af verdens befolkning har lagt mærke til det. Det rige ruller fremad, som jeg siger, delvis ubemærket, men det ruller fremad med en kraft og styrke, som vil standse fjenden på hans vej, endnu medens nogle af jer lever.

Ønsker I at være blandt dem, der er på Kristi og Hans apostles side? Ville I bryde jer om at være sammen med dem, som er på Joseph Smiths, Brigham Youngs og de andre lederes side, herunder præsident David O. McKay's?

Nu er det tiden til at træffe en beslutning i denne retning, og berede jer til at sætte jer i en sådan stilling, at I kan gøre Guds vilje, holde kontrol over jer selv, og kontrollere jeres lidenskaber og lyster og de andre ting, som fører nedad på forbudne stier. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forklaring til forsiden:

Genealogiens verden er en verden, som ingen Sidste Dages Hellig behøver nogen særlig præsentation af. I de forløbne næsten 130 år har hundredtusinder af Kirkens medlemmer udøvet den hellige mission at udføre Præstedømmets ordinanser for personer, som er gået forud for dem. For at hjælpe dem i deres mission har Kirken samlet, hvad der sandsynligvis er verdens mest omfattende samling af genealogiske optegnelser fra hele verden, og udfører måske det mest vidtstrakte og intensive program med indsamlingen af endnu flere optegnelser.

Forsiden er en billedmontage, der viser Kirkens genealogiske aktiviteter.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 11 · November 1969
118. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Paul L. Pehrson
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

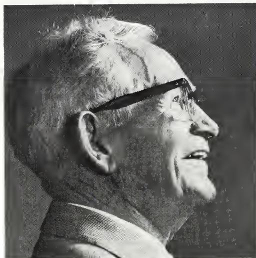
Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Pedersen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Dødelighedens store formål

AF PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

Jesus sagde engang, at Han var kommet, for at menneskene kunne opnå evigt liv. Det er, kan man roligt sige, det største løfte, som nogensinde er givet til menneskene; og kun Gud kan give et sådant løfte, for kun Gud kan give os liv. Jeg tror, at dette løfte stadig står ved magt, og jeg elsker min Kirke, fordi den er et medium, ja et redskab i Kristi hænder, som tilbyder os dette liv.

Jeg undrer mig over, hvorfor verden ikke kan indse, at menneskehedens succes, lykke og fred hænger sammen med Paulus' erklæring: „For kødets attrå er døden, men Åndens attrå er liv og fred." (Rom 8:6.)

Lige siden Han sagde: „I dit ansigts sved skal du spise dit brød . . ." (1. Mosebog 3:19.) har det været Herrens agt at vække åndeligheden i menneskenes hjerter. Lige fra tidernes begyndelse har mennesket haft valget mellem at gøre åndelighed eller sanselighed til sit livs hovedindhold, og det er en kendsgerning, at mennesket som regel samler sine tanker og handlinger om en af disse to muligheder. Det, som verden af i dag mest af alt trænger til, er en åndelig vækkelse, og dette antyder, at åndeligheden bør være vort sinds første og største tanke.

Kun gennem åndelig vækkelse har mennesket gjort noget fremskridt i sin langsomme uafbrudte kravlen opad, som begyndte efter at den guddommelige befaling om at forlade Edens Have var blevet fremsat. Det eneste, der skiller mennesket fra dyrene, er besiddelsen af åndelige gaver. En større intellektualitet uden besiddelsen af åndelige dyder kan medføre, at mennesket bliver mere dyrisk.

Menneskets jordiske liv er blot en prøve på, om det kan koncentrere sine fysiske og åndelige anstrengelser om de ting, som tiltaler og tilfredsstiller dets fysiske lyster og instinkter, eller om det vil gøre opnåelsen af åndelige egenskaber til formålet med sit liv.

Prøv at forestille jer hvilken tilstand verden ville være i, hvis Gud ikke havde givet os en Frelser. Forestil jer engang mennesket anbragt her på jorden uden erindring om sin forudtilværelse. Hvis Herren ikke havde åbenbaret frelsesplanen, kan

jeg ikke forestille mig, hvad der ville være sket. Menneskets eneste formål med livet ville være at bjerge sit liv og videreføre racen; der ville jo heller ikke være andet at leve for. Hvis menneskene blev tørstige, ville vandet slukke deres tørst; hvis de blev sultne, ville markens frugter mætte dem. De ville kunne føle solens varme om dagen, og om natten ville de kunne lave sig en behagelig seng af blade og kviste. Hvis en ville prøve at bestjæle en anden eller tage en særligt saftig frugt eller et særligt lækkert stykke kød fra ham, ville resultatet blive en kamp, ofte med dødelig udgang. At stille sin sult og sine lyster ville være blevet menneskets eneste livsmål. De ville, som Mormons Bog tydeligt siger det, være blevet . . . „kødelig, sanselige og djævelske af naturen. . ." (Al. 42:10.)

Da Herren vidste, at dette ville ske, åbenbarede Han sig for menneskene og gav dem Evangeliets plan. For at hjælpe mennesket til at hæve sig op over jorden og de jordiske ting, og for at forhindre dets hjerte i at beskæftige sig for meget med disse ting, foreslog, ja endog befalede Herren, at mennesket skulle tage „. . . hjordens førstefødte" (5. Mos. 12:6 King James Version) og ofre dem som et offer til Herren, deres Gud. Har I nogensinde tænkt over dette? Det bedste, som almindeligvis var forbeholdt én selv, skulle gives en højere magt. Dette var det første skridt på den åndelige opløftelses vej. Da mennesket således fornægtede sig selv og overvandt sin fysiske appetit og viste ærbødighed mod en, som var højere end det selv, kom det nærmere til sin Skaber. Der fandt en åndelig vækkelse sted. For nogle få år siden troede vi, at mennesket havde gjort store fremskridt lige siden historiens begyndelse. Når vi ser på den tilstand, som verden af i dag befinder sig i, bliver vi overbevist om, at de fremskridt, der er blevet gjort, ikke er en tusindedel af det, de burde være. Selviskhed, misundelse, had, erobringer og massemord florerer udover hele den såkaldte civiliserede verden, og kærlighed, glæde og fred bliver forvist fra menneskenes hjem, liv og hjerter. Til trods for al den civilisation, vi praler af, har der aldrig været et tidspunkt i historien, hvor der i så høj grad trængtes til en åndelig vækkelse og åndelige idealer. Civilisationen er blevet for indviklet til, at det menneskelige sind kan overskue og beherske den. Medmindre mennesket snart erkender, at det er de højere og ikke de lavere menneskelige egenskaber i mennesket, som bør fremelskes, er den nuværende civilisation i fare.

Mennesket må vende sig mod det åndelige og fare ad den åndelige vej, der har Kristus som mål. Her lever den enkelte for noget, der er større end vedkommende selv. Man hører Frelserens stemme sige: „Jeg er Vejen, Sandheden og Livet." (Joh. 14:6.) Når det enkelte menneske følger denne stemme, lærer det, at der ikke findes nogen enkelt stor ting, det kan gøre for at opnå det evige liv. Det lærer, at livet ikke udgøres af store ofre og tunge pligter, men af små ting og gerninger, hvor smil og vanemæssigt påtagne småforpligtelser er det, som vinder og bevarer hjerterne og skænker trøst.

Kirken appellerer til alle mennesker om at søge et højere liv, både intellektuelt og åndeligt, og opfordrer menneskene til større flid i deres stræben efter livet i Guds nærhed. Den dominerende tanke hos de fleste mennesker er at skabe sig en tilværelse. De prøver at vælge den kurs her i livet, som de mener bedst kan lede dem til at have succes i opnåelsen af føde og klæder og et sted at bo, og som vil hjælpe dem til at omgive dem selv og deres familie med tryghed.

Dette, „at skabe sig en tilværelse", er dog ikke livets endelige mål — det er blot er middel. At skabe sig en tilværelse vil blot sige at holde den maskine, som er så vant til at bære os afsted på livets lange rejse, i orden. At skabe sig en tilværelse er en nødvendighed, men at skabe sig et liv er en pligt, ja, en evig velsignelse.

Der er nogle, som skaber sig en tilværelse, der er sådan, at de lige kan holde sig i live. For disse mennesker er livet noget af en trædemølle og en kedsommelig affære. Det er en blot og bar eksistens, det er end ikke en tilværelse. Nogle skaber sig en tilværelse, som er sådan, at de kun har fornøjelser. Alt for mange af vore unge har gjort dette til formålet med deres liv, og belønningerne for dette venter dem i form af forfængelighed og desillusionerethed. Andre stræber kun efter rigdom, og en stor del af deres liv udgøres af selviskhed og et stadigt snævrere syn på de smukke ting i livet, og ikke sjældent ender deres store forhåbninger i bitterhed og skuffelse.

Livets sande formål er menneskehedens fuldkommengørelse, gennem den enkeltes anstrengelser, under ledelse af inspiration fra Gud. Det virkelige liv er en positiv reaktion til alt det bedste omkring os.

Efterhånden som mennesket styrer sikkert hen ad den åndelige vej imod livet i Guds nærhed, indser det, ihvertfald delvist, at vidunderligt som det er, er dette liv „. . . en tid, hvor man bør berede sig til at møde Gud." (Al. 12:24.) Når den tid er forbi, er det eneste, som mennesket tager med sig, optegnelsen om, hvad det har gjort for sin Herre og for sine brødre, sine medmennesker. O

DOUGLAS D. PALMER

Verdenskongres angående Arkivalier

Genealogical Society — en veritabel skatkiste i verden ... et fyrtårn for nationer, der bevæger sig med besvær i et hav af problemer med opbevaring af dokumenter ... en oase af genealogisk, historisk interesse.

I sit diamantjubilæums-år har denne organisation, som har udviklet sig fra et 1-værelses bibliotek i november 1894 til en verdensomspændende bevægelse, været vært ved en Verdenskongres angående Arkivalier i dagene 5. til 8. august i Salt Lake City, Utah.

Omkring 10.000 historikere, genealoger, bibliotekarer, arkivarer og computer- og mikrofilmeksperter deltog i kongressen.

Arkivarer, professionelle og amatørgenealoger fra De Forenede Stater, Europa, Syd- og Mellemamerika, Mexico, Canada, Sydøstasien, Stillehavsøerne og alle andre områder af verden var til stede. „Beskyttelse af dokumenter og genealogiske optegnelser i en usikker verden" var kongressens emne.

Hvorfor nu sådan en kongres? Hvad blev der udført, og hvad var dens formål? Hvor og hvordan kan optegnelser beskyttes mod vejrlig og alder, mod brand og menneskers ødelæggelse?

Nødvendigheden af at beskytte verdens vigtigste dokumenter, originalmanuskripter, historier, biografier og andre genealogiske „fund", har længe bekymret menneskene.

Millioner af sider med dokumenter bliver nu opbevaret sikkert og trygt gennem Genealogical Society's udstrakte microfilm-program.

Foreningen er kendt vidt omkring som et stort magasin for oplysninger, idet det har samlet mere end 670.000 ruller microfilm, svarende til tre millioner bøger på hver 300 sider. Læg hertil Foreningens seks millioner familieskemaer, et kartotek over 36 millioner enkeltpersoner og en bogsamling på mere end 90.000 bind, og man begynder at fatte det uhyre store omfang af dens program for opbevaring af dokumenter. Samfundet har også 80 grensbiblioteker, betjener omkring 500 mennesker hver dag, og modtager omkring 1.000 nye ruller microfilm hver uge fra hele verden.

„Vi ønsker at bevare arkivalierne intakt," sagde ældste Theodore M. Burton, vicepræsident og administrerende direktør for Foreningen.

„Den eneste måde det kan gøres på, er at have interesserede mennesker over hele verden til at tage vare på deres egne optegnelser. Derved mener jeg at beskytte dem," tilføjede han. Ældste Burton, som har været tilknyttet Foreningen siden 1964, er medlem af kongressens eksekutivkomité.

Ældste Burton omtalte nødvendigheden af at beskytte dokumenterne. „Hvis vi kan føre disse arkiver sammen, kan vi måske opstille en eller anden slags arrangement, hvorved dokumenter kan beskyttes." Foreningen har moderne behandlings- og oplagringslokaler i Granite Mountain klippehvælvingen, som er udhugget 600 fod ind i en klippevæg i Little Cottonwood Canyon sydøst for Salt Lake City.

Foreningen var ivrig efter at vise sine „varer" frem. Da først verden fik et glimt af dem, smittede programmet, og arkivarer fra hele verden gav hinanden hånden i en fælles bestræbelse på at microfilme og oplagre uvurderlige dokumenter.

Men til trods for de mangeartede projekter søger Foreningen stadig efter nye dokumenter og andre vigtige oplysninger.

„Vi har brug for flere oplysninger, og en af de måder, hvorpå vi kan få dem, er ved at rejse ind i fremmede lande og tale med folk," fortsatte ældste Burton. „Men hvor meget bedre var det ikke at få dem til at komme her, stimulere hinanden, og lade os lære dem at kende, og lade dem lære os at kende."

Foreningen havde brug for at vide nøjagtig hvilke optegnelser, der var tilgængelige, hvor de kunne findes, og hvorledes de kunne blive anvendt.

„Da vi første gang sendte en mand til Japan for omkring fire år siden, kom han tilbage og sagde, at ingen optegnelser var tilgængelige. Siden den tid har vi fundet utallige mængder af oplysninger. Da han rejste derhen, troede folk, at han søgte af nysgerrighed; men næste gang blev der sendt en mand, som var fortrolig med japanske skikke. Han var i stand til at dæmpe mistankerne, og vi fik de oplysninger, vi havde brug for," fortalte ældste Burton.

Omkring 280 talere, hvoraf omtrent 100 havde en doktorgrad, deltog i kongressen. Nogle få titler på emnerne kan give et vink om den fængslende række af emner ved kongressen:

„Dokument- og arkiv-situationen på Elfenbenskysten," „Retsprotokoller i Sverige," „Japansk-amerikanere: Oprindelse, fortid og nutid," „Indsamlingen af jødiske optegnelser til Israel," „Polynesiske anetavler og slægtshistorier i det østlige Stillehav," „Kvæker-emigrationer i U.S.A.," „Skotsk militærvæsen og soldaterpapirer før 1707," „Fjern-overførsler af optegnelser ad elektronisk vej," „Eftersporing af forfædre i Jugoslavien og Ungarn," „Islands retsprotokoller," „Kirkebøger i U.S.A.," og „Udvikling af anetavler for den engelske arbejder før 1800."

(Forts. på side 344)

Kartotek over famileskemaer i Genealogical Society's bibliotek

Hvorfor genealogi?

AF ÆLDSTE THEDORE M. BURTON,

assistent til De Tolvs Råd og vicepræsident og administrerende direktør for Genealogical Society.

Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har en levende interesse for genealogi. Grundlaget for denne interesse ligger ikke i genealogien som sådan, men i Jesu Kristi Evangeliums almengyldighed. Som vi forstår det, er Evangeliet ikke et snævert begreb, der kun gælder vor tid eller Det ny Testamentes tid. Det er det altomfattende Evangelium, som var kendt af de fordums profeter, lige fra Adams tid og ned til nutiden.

Man må forstå, at Evangeliet ikke altid fandtes på jorden i sin fylde. Menneskeslægterne har ikke altid været villige eller i stand til at forstå Evangeliet fuldtud. Men Gud gav i sin uendelige nåde og kærlighed sine børn så meget af Evangeliets budskab, som de kunne optage i sig og anerkende. Med profeten Almas ord i Mormons Bog blev dette begreb udtrykt således:

„Herren forunder ethvert folk at blive belært om sit ord af dem, som tilhører deres eget folk og sprog, ja, alt det, som han i sin visdom anser tjenligt for dem at have; derfor ser vi, at Herren giver råd i visdom i overensstemmelse med det, der er retfærdigt og sandt.“ (Alma 29:8.)

Vi tror, at alle mennesker, som lever på jorden, og uanset race og sprog, er Guds børn. Selv om Herren ønsker at løfte og ophøje alle sine børn, ved Han, ligesom alle store lærere også ved det, at menneskene ikke har samme åndelige og intellektuelle evner. Medens nogle kan fatte og modtage sandheden med det samme, modtager andre den kun delvis og usikkert. Og dog vil Gud, som er en medlidende og kærlig Fader, ikke holde dem, der har begrænsede evner, lige så ansvarlige som dem, der har større evner. Gud tillader alle mennesker at have så meget sandhed, som de kan forstå og anvende i deres liv.

En anden profet i Mormons Bog udtrykte dette ganske tydeligt, da han skrev:

„Derfor er menneskene fri efter kødet; og alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er.“ (2. Nephi 2:27.)

Herren agter alt kød som ét, og den, som er retfærdig, begunstiges af Gud, medens den, som er ond, ikke kan anerkendes af Gud.

Gud gør ingen forskel, men elsker alle sine børn. Kun synd og uretfærdighed kan påvirke det himmelske forhold. Som en retfærdighedens lærer belønner Gud nødvendigvis de retfærdige. Atter taler profeterne i Mormons Bog modigt for at udtrykke disse tanker. Ammon sagde:

„Mine brødre, vi ser nu, at Gud ihukommer alle folk, i hvilket land de end befinder sig; ja, han tæller sit folk, og hans inderlige barmhjertighed dækker hele jorden. Og det er min glæde og min store taksigelse; ja, jeg vil takke min Gud til evig tid. Amen.“ (Alma 26:37.)

Nephi gav udtryk for denne tanke med følgende ord:

„. . . Han (Herren) gør intet, uden at det står tydeligt for dem; og han indbyder alle til at komme til sig og få del i hans godhed, og han nægter ikke nogen at komme til sig, sort eller hvid, træl eller fri, mand eller kvinde, og han ihukommer folkene, thi alle er lige for Gud, både jøde og ikke-jøde.“ (2. Nephi 26:33.)

Det var med denne ædle og altomfattende opfattelse for øje, at Jesus Kristus sendte sine disciple ud i verden for at forkynde Evangeliet om altomfattende kærlighed.

„Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ (Matt. 28:19—20.)

Hvorledes skulle dette Evangelium forkyndes? Hvilken metode skulle bruges? Frelseren forklarede, at dette skulle gøres ved særlige sendebud, der hver for sig skulle bære vidnesbyrd om disse sandheder: „Og dette evangelium om riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene; og så skal enden komme.“ (Matt. 24:14.) Altså kan den dom, der er forbeholdt verdens ende, ikke komme, før alle Guds børn har haft mulighed for at høre, forstå og anerkende sandheden.

Der var intet snævert begreb i apostlenes sind, eller hos de første medlemmer af Jesu Kristi Kirke, som allerede den gang var kendt som hellige. Jesus lærte dem,

at missionærarbejdet skulle udstrækkes ikke alene til dem, der levede på det tidspunkt, men også til dem, der var døde:

„Undres ikke herover! thi den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre hans røst (Guds Søns røst), og de skal gå frem: de, der har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom." (Johs. 5:28—29.)

Apostlen Peter forklarede dette i enkeltheder til de hellige i den første kirke, da han instruerede dem i et af sine breve:

„Thi også Kristus døde een gang for synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunne føre jer til Gud. Han led døden i kødet, men blev vakt til live i Ånden, i hvilken han også drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring, og de, som fordum var ulydige, dengang Gud i sin langmodighed biede i Noas dage, medens arken blev bygget. I den blev nogle få, nemlig otte, sjæle frelst gennem vand (nemlig dåben)." (1. Peter 3:18—20.)

Peter forklarede grunden til, at Jesu Kristi Evangelium skulle prædikes for de dødes ånder: „Thi derfor blev Evangeliet forkyndt også for de døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever." (1. Peter 4:6.)

At dette arbejde med stedfortrædende frelse for de døde virkelig blev praktiseret af de første hellige, ses tydeligt af apostlen Paulus's ord, hvor han anstillede betragtninger med hensyn til opstandelsens virkelighed ved at citere den skik, at de lod sig døbe for deres afdøde slægtninge. „Hvad vil ellers de opnå, der lader sig så døbe for dem?" (1. Kor. 15:29.)

Da en af de store hebraiske profeter, Malakias, profeterede om fremtiden, fortalte han om en bemærkelsesværdig forandring, som skulle finde sted i menneskenes hjerter i de sidste dage. Idet han taler for Herren om det, som skulle komme, skrev han:

„Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band." (Mal. 4:5—6.)

Med profeten Elia's komme i året 1836 begyndte børnenes hjerter at vendes mod deres forfædre, og profetierne fra patriarkerne, som var kendt som fædrene, begyndte at gå i opfyldelse på deres børns vegne.

Da Evangeliet med alle dets sandheder og kraft atter blev givet til mennesket, begyndte missionærer at samle Herrens folk sammen. Vi er blevet samlet i familier, og vore hjerter er blevet bevæget til at søge efter vore forfædre, så vi kan identificere dem og udføre det hellige ordinansearbejde for dem i overensstemmelse med den befaling, der er givet: „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen! Den som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt." (Mark. 16:15—16.)

Vi tror, at mænd og kvinder i åndeverdenen, hvor de er befriet for sygdom og sygelighed og befriet for de fleste af de traditioner, den overtro og det herredømme, som onde og uoplyste ledere og lærere har, vil være mere fri til at forstå og anerkende de sandheder, de belæres om der, end her. De vil så være fri til at vælge for sig selv de sandheder, ved hjælp af hvilke de kan blive frelst i retfærdighed.

Derfor søger vi efter optegnelser om vore døde, og vi bruger de genealogiske principper til at identificere enkeltpersoner og samle dem i familier. Vi udfører stedfortrædende dåb for vore afdøde slægtninge, så ikke en eneste, som vil anerkende Jesus Kristus som verdens Herre og Frelser, behøver at blive fordømt.

Det er vor tro og vort håb, at vore forfædre, når sendebud går til åndeverdenen for at lære disse ånder Evangeliets sandhed, vil anerkende det ordinansearbejde, der er udført for dem. På denne måde vil de ikke alene blive frelst, men vor egen arv kan blive bevaret gennem den Præstedømmets linie, der er givet til vore fordums fædre.

I vort ønske om at knytte alle menneskehedens familier sammen til et fuldkomment hele, fik vi Sidste Dages Hellige befaling fra Herren:

„Tal derfor imod krig og forkynd fred og søg med al flid at vende børnenes hjerter til fædrene og fædrenes hjerter til børnene. Og videre: Jødernes hjerter til profeterne og profeternes til jøderne, at jeg ikke skal komme og slå hele jorden med band og alt kød blive fortæret for mig." (L & P 98:16—17.)

Dette er derfor en vej til kommende fred, ved at overbevise alle mennesker om, at vi er brødre, og at hele menneskeheden gennem tro på Jesus Kristus kan blive bevaret gennem det sande kærlighedens Evangelium og fællesskab mellem alle jordens folk. Derfor udfører vi genealogi, fordi vi betragter alle mennesker som vore brødre.

Vor faste og urokkelige overbevisning er, at dette er en yderst virkningsfuld og vellykket måde at finde fred på. ○

(Forts. fra side 341)

Mindst 40 lande var repræsenteret ved kongressen af berømte talere og gæster, herunder følgende: Genadii Alexandrovich Belov, generaldirektør, de russiske arkiver, Moskva; Lord Thomson of Fleet, den londonske presse; Sir Iian Moncreiff, Edingburgh, Skotland; hertug de la Force fra Paris; baron Karl Friedrich von Frank, berømt østrisk genealog; Guillermo Lohman Villena, direktør for det peruvianske institut for genealogisk forskning; dr. Kenn Stryker-Rodda, præsident for det amerikanske selskab for genealoger; dr. James B. Rhoads, De Forenede Staters nationalarkivar; Hsiang-Lin Lo, Hong Kong universitet; dr. Cornelius Pama, det sydafrikanske genealogiske selskab; Daniel J. Cohen, direktør for Israels historiske selskab, Jerusalem; dr. Labib Habachi, en ægyptolog fra Cairo; og Timothee N'Guetta Ahoua, Elfenbenskystens ambassadør i De Forenede Stater. ○

Rapporter fra de trofaste

AF JAY M. TODD

Ingen rapport om Sidste Dages Helliges genealogiske efterforskningsarbejde og det tilhørende arbejde for de døde i Herrens templer kunne på nogen mulig måde være komplet eller anskuelig uden henvisning til de utallige åndelige oplevelser, som de, der er optaget af dette arbejde, har haft.

Ja, man kan næppe diskutere genealogi og dens endelige mål — tempelarbejdet — med en Sidste Dages Hellig, som er optaget af dette arbejde, uden at høre et personligt vidnesbyrd om en eller flere hændelser, som den pågældende holder hellig. Måske er der ingen anden aktivitet, hvor Åndens gaver tilkendegives mere end i den hellige mission at udføre frelsens ordinanser for

dem, som er døde. Rapporter om drømme, syner, tilskyndelser, åndelig vejledning, modtagelse af usædvanlige anvisninger og bifaldstilkendegivelser af dem, der har fået dem, er allesammen hverdagsagtige ting for de Sidste Dages Hellige, der har med genealogi at gøre.

Kirkens første tidsskrifter er fulde af disse åndelige oplevelser, der handler om genealogiske aktiviteter. I de senere år, hvor kommunikationssystemerne er blevet hurtige og verdensomspændende, og hvor samfundet i det store og hele har fået en ligegyldig og endda fjendtlig indstilling til rapporter om oplevelser, der kaldes overnaturlige, har Kirkens medlemmer klogeligt følt sig tilskyndet til at begrænse rapporter om deres oplevelser til de trofastes møder og til familiekredsen. Men i et oprigtigt ønske om at skabe ny og bedre aktivitet inden for dette arbejde og som et højtideligt vidnesbyrd om Guds hånd i denne vigtige aktivitet, fortæller vi følgende nyligt stedfundne hændelser. Oplevelserne er typiske for tusinder af lignende hændelser, som mennesker, der nu udfører arbejde for de døde, har oplevet. Af hensyn til privatlivet og det hellige i oplevelserne for de pågældende personer, fortælles beretningerne anonymt.

Mange af oplevelserne handler om vanskelighederne ved at skaffe oplysninger om ens forfædre. Følgende rapport er typisk for disse:

„I 1953 gik jeg, i overensstemmelse med et ønske fra min mands moder før hun døde, til Kirkens Historieskrivers kontor for at søge i de norske grensprotokoller og lave et familieskema for hendes familie. To gange gik jeg derhen og søgte i de tilgængelige optegnelser, men var ikke i stand til at lave familieskemaet. Jeg besluttede at prøve endnu en gang og spurgte betjeningen, om de ikke havde en anden bog for Oslo Gren. Han svarede, at han havde vist mig alt, hvad der var. Jeg bad ham om at se efter endnu engang. Efter at have søgt en kort tid vendte han tilbage og forklarede, at på en eller anden måde var en bog blevet sat på et forkert sted, men han var i stand til at lokalisere den. Jeg gik ind i det næste lokale, og da jeg søgte i bogen, fandt jeg oplysninger om de savnede familiemedlemmer. Da jeg begyndte at skrive af efter bogen, følte jeg deres nærværelse allevegne omkring mig så stærkt, at jeg næsten ikke kunne skrive af efter bogen. Jeg så dem ikke, men følelsen af deres nærhed var ubeskrivelig. Jeg er sikker på, at de indskrev deres godkendelse af det, jeg var i færd med. Jeg har fortsat denne norske linie, og hundreder af navne er blevet gjort klar, og der er udført tempelarbejde for dem."

Fortrolige som de Sidste Dages Hellige er med den Helligånds vejledning, kender de den kilde til vejledning, der findes i en oplevelse som følgende:

„En bestemt formiddag havde jeg tilbragt flere timer i det genealogiske bibliotek med at gennemgå vielsesregistret for Phillimore i min søgen efter vielsen for en af mine tipoldefædre fra England. Tidligere havde jeg tilbragt mange forgæves timer med at søge efter oplysningen. Omkring middag besluttede jeg at gå til Salt Lake Templet for at kontrollere nogle beseglinger af børn til forældre, hvis optegnelser ikke fandtes på microfilm. Da jeg var færdig, besluttede jeg at gå hjem, da mine fire børn snart ville komme hjem fra skole. Men da jeg skyndte mig afsted for at nå bussen, kom den tanke med stor kraft til mig: ‚Hvorfor går du ikke tilbage til biblioteket og ser efter George igen?' Jeg fejede indtrykket til side med den tanke, at det var på tide at begynde på at lave aftensmaden, så jeg skyndte mig mod bussen. Men mærkværdigvis var jeg, uden at vide det, på vej tilbage til biblioteket. Jeg spekulerede hele tiden på, hvorfor jeg vendte tilbage til biblioteket, når jeg var overbevist om, at jeg burde gå hjem. Da jeg kom ind i biblioteket, gik jeg lige hen til hylden med Phillimore's Vielsesregistre og tog et af dem op og bladede hurtigt gennem bogen; og dér foran mig lagde jeg mærke til indførslen med min tipoldefaders vielse. Hvad der havde været et problem i lang tid, var hurtigt og, for mig, mirakuløst løst."

Utallige er også beretninger som følgende:

„Min mands bedstefader på fædrenes side var en omvendt emigrant fra England, en daglejer som ofte flyttede fra by til by. I en lille sort bog opførte han navn og fødselsdato for sine ti børn og for sine forældre samt for to brødre og en søster. Der var ingen forklarende ord om, hvorvidt dette var hele familien.

Da jeg gerne ville have tempelordinanserne foretaget, skrev jeg et familieskema og indsendte det til Genealogical Society, men fik at vide, at det ikke var antageligt, før jeg havde kontrolleret alle tilgængelige kilder. Da der var blevet indført en lov i England, med virkning fra juli 1837, som krævede registrering af alle barnefødsler, antog man, at jeg måtte være i stand til at skrive til Somerset House i England og der få fødsels- og dødsattester for denne familie. Jeg havde imidlertid tidligere søgt i kirkebøgerne for den engelske folkekirke i det område, hvor han boede, og havde skrevet breve til familiemedlemmer, som man vidste var i live i 1941, men altsammen til ingen nytte. Derfor skrev jeg til Somerset House. Jeg modtog et brev, hvori de underrettede mig om, at medmindre den nøjagtige kirkebog eller det religiøse tilhørsforhold var kendt, kunne de ingen hjælp give. Forinden havde jeg fulgt ethvert vink, jeg havde fået, og havde søgt i folketællinger, amts-optegnelser og alt andet, jeg kunne komme i tanker om.

Om morgenen den 15. januar 1956, efter at min mand var gået til sit arbejde og mine børn gået til skole, spredte jeg alle de data, der vedrørte problemet, ud på mit køkkenbord, og så knælede jeg ned og bad oprigtigt og med tårer i øjnene: ‚Hvis dette værk er sandt, og hvis du ønsker, at jeg skal gøre dette arbejde, må jeg have hjælp. Jeg kan ikke selv gå videre.' Da jeg rejste mig fra min knælende stilling, stod der trykt på en af optegnelserne med tydelige bogstaver, så mine øjne kunne se det tilstrækkelig længe, et eneste ord — metodist. Jeg vidste øjeblikkeligt, at et eller andet sted i Metodistkirken var nøglen til mit dilemma.

Da jeg ikke havde navnet på præsten, knælede jeg igen i bøn og søgte vejledning til at skrive et brev, så

det kunne modtages på en venlig måde. Jeg sendte brevet til overhovedet for Metodistkirkerne i det pågældende område. Kort efter kom et brev tilbage fra en metodistpræst med data på en kvinde ved navn Ellen, som viste sig at være min mands oldemor. Det andet brev var fra en anden præst, som oplyste mig om, at Ellen var hans moder, og at den person, jeg søgte, var hans onkel. I løbet af det næste halvandet år gav han os mange oplysninger. Uden hans hjælp ville vi ikke have kunnet komplettere familieskemaerne, fordi kun få af min mands bedstefaders familiefødsler var registreret på grund af familiens flytten omkring. Uden vejledning fra nogen bag sløret ville vi ikke have kunnet fuldføre vore hensigter."

Besøg af personer, som er døde, er ikke usædvanlige. Følgende oplevelse fortælles af to søstre:

„I løbet af december 1968 havde min søster og jeg tilbragt betydelig tid med at prøve at lokalisere manglende led i vor Shearer-slægt. Da jeg vidste, at min hjælp ville blive begrænset på grund af mit svage helbred, bad jeg, før jeg rejste til de genealogiske arkiver i Salt Lake City, om vejledning, som kunne lede os til de oplysninger, vi manglede. Min søster bad også. Vi mødtes i biblioteket som planlagt og valgte et bord ved den sydlige væg i nederste etage.

Da vi satte os ned, lagde vi mærke til en kvinde og to mænd, som sad ved et bord i nærheden af os. Kvinden havde vendt sig helt rundt, med ryggen til bordet og med ansigtet imod os. Mændene så på os tværs over deres bord. Alle tre stirrede på os. De bestilte ikke andet end blot at se hver eneste bevægelse, vi gjorde. Når vi rejste os fra vort bord for at se efter flere optegnelser, stak de hovederne sammen og talte. Dette fortsatte hele formiddagen. Deres intense interesse fik mig til at spekulere på, hvem de var. Jeg stirrede tilbage på kvinden, studerede hendes træk og prøvede at erindre, om jeg havde kendt hende engang. Kvinden stirrede tilbage med et udtryk, der viste, at hun kendte mig. Jeg blev ved med at tænke, at hun måske ville give sig til kende.

Ved middagstid beredte vi os på at gå for at spise frokost, og disse mennesker flyttede nærmere til os, og stod op i stedet for at sidde. Kvinden stirrede så intenst, at jeg igen var tilskyndet til at nærme mig hende, men noget holdt mig tilbage. Da vi havde travlt med at gå til frokost, holdt jeg op med at tænke på det."

Den anden søster fortsætter:

„Efter frokost prøvede vi at finde en Shearer-historie i kartoteket, men havde ikke held med os. Vi fik ganske vist nogle bøger om amerikanske Shearerfamilier, men intet som forbandt vore Shearer fra England med Shearer i Irland, hvor en rådgivende genealog oplyste os om, at vore linier sandsynligvis førte hen. Medens jeg så på en historie, var der en stemme, der sagde til mig: ‚Der er en Shearer-historie i biblioteket. Gå hen og få fat i den.'

Jeg gik straks hen til hylden med familiehistorier. Imidlertid var der en kvinde, der sad foran afdelingen med ‚S'. I stedet for at forstyrre hende, tog jeg nogle bøger, som jeg ønskede i afdelingen med ‚R'.

Endnu engang blev jeg tilskyndet til at vende tilbage til hylderne. Da jeg nærmede mig kvinden, som stadig sad der, spurgte hun: ‚Ser De efter noget bagved mig?' Jeg svarede: ‚Jeg ser efter en Shearer-historie.' Hun vendte sig halvt om, og uden tøven rakte hun mig en bog, en ganske lille bog, om amerikanske Shearer. I denne bog fandt vi nøjagtigt, hvad vi havde brug for; oplysninger, der beviste, at nogle Shearer af Cromwell var ført til Irland. Bogen var fuld af billeder, og vi så på nogle af billederne.

Fællesrecitationer 1969-70

Kursus 9 Kursus 13	September	Matt. 21:22 1. Kor. 15:22
Kursus 15 Kursus 19	Oktober	Mark. 3:14 Heb. 11:6
Kursus 11 Kursus 17	November	Ap. G. 7:55 Amos 3:7
Kursus 9 Kursus 13	December	3 Nephi 27:29 Rom. 6:23
Kursus 15 Kursus 19	Januar	Heb. 12:9 3 Nephi 18:20
Kursus 11 Kursus 17	Februar	Matt. 5:48 Ezekiel 37:15-17
Kursus 9 Kursus 13	Marts	Matt. 27:52, 53 Moroni 7:47
Kursus 15 Kursus 19	April	Johs. 14:26 2 Nephi 2:25
Kursus 11 Kursus 17	Maj	Mark. 9:23 L&P 1:37
Kursus 9 Kursus 13	Juni	Heb. 5:4 Lukas 22:19
Kursus 15 Kursus 19	Juli	Johs. 15:16 L&P 1:31, 32
Kursus 11 Kursus 17	August	L&P 130:22 Esajas 55:9

Mod slutningen af dagen bestemte vi os til at vende tilbage næste dag for at studere bogen lidt mere. Vi tog elevatoren til nederste etage, og var næsten ved yderdøren, da det samtidig slog ned i os. Min søster sagde: ‚Jeg går tilbage for at se på billederne i den bog.' Mit øjeblikkelige svar var: ‚Det gør jeg også.'

Da vi åbnede bogen igen, fandt vi et billede af James Shearer, hans søn, og billedet af et meget kendt ansigt, en Harriet Brown, hans hustru. Min søster sagde: ‚Det er den kvinde, som stirrede på os hele formiddagen.' Min søster og jeg er uenige om mange ting, men om dette kunne vi ikke være uenige. Mit hurtige svar var: ‚Ja, det er det.' Da vi vendte tilbage næste dag, var vi klar over, at Harriet Browns mission var at identificere bogen for os.

Vi fik senere bekræftet, at vor oldemoder havde kendt denne familie. Det var ganske interessant, at ingen af os husker at have set mændenes ansigter. Det er vort brændende vidnesbyrd, at vi blev velsignet med denne oplevelse som svar på vore bønner og vort arbejde."

Der er mange beretninger om besøg i drømme, som f. eks. rapporten fra den afdøde præsident William E. Waters fra Brisbane Stav i Australien angående en kvinde i staven, hvis mand ikke var medlem. Nogen tid efter at manden var død, havde kvinden en drøm, hvor hun så ham prøve at komme gennem en port ind til en have, hvor hun sad. Han sagde til hende: ‚Jeg kan ikke komme gennem porten. Låsen er på din side, og nøglen sidder i låsen.' Kvinden blev stærkt tilskyndet til at udføre sin mands ordinansearbejde.

Tegn på, at det særlige ordinansearbejde i templet er kendt af dem, der er bag sløret, er heller ikke usædvanlige. En universitetsprofessor og hans hustru fik fornylig et adoptivbarn beseglet til sig i templet. „Medens De beseglede dette barn til os," fortalte hustruen tempelpræsidenten, „stod min moder lige ved siden af Dem, medens De udførte ceremonien. Jeg så hende lige så tydeligt som dagslyset."

En anden hændelse, den 30. april 1968, omfattede en tempelbesøgende, som berettede, at „den søster, som jeg udførte stedfortrædende arbejde for, oplyste mig om, at hun var foruroliget, fordi hendes fødselsdato var forkert. Hun rettede også udtalelsen af sit navn."

Intetsteds er Åndens tilkendegivelser imidlertid mere tydelig end i Genealogical Society's erhvervelse af de grundlæggende optegnelser, hvorfra genealogiske data fås. På tilsyneladende mærkelige og underlige måder bliver der føjet optegnelser til det genealogiske bibliotek. Følgende er nogle rapporter fra bibliotekets personale:

„For nogen tid siden modtog vi over 600 gamle engelske amtsvejvisere, omhyggeligt samlet gennem mange årtier af en engelsk præst, der for længe siden har trukket sig tilbage. Han var blevet imponeret af den adfærd og opførsel, som nogle amerikanske soldater, der var indkvarteret i nærheden af hans hjem, viste, og besluttede at testamentere sin omfattende samling til et eller andet bibliotek i Amerika. Hans forespørgsler fik ham til at vælge Genealogical Society i Salt Lake City."

En anden hændelse: „En ung hjemvendt missionær kom til Foreningen med en liste over genealogisk og historisk materiale, der tilhørte enken efter en berømt læge i Deer Island i New England, hvis hobby det havde været i årtier at samle lokale optegnelser om folk, der boede i Upper Penobscot Bay. Efter at have sat os i forbindelse med den afdøde læges hustru, undersøgte vi optegnelserne i to dage. Samlingen var berømt for at være den største private samling af sin slags i New England. Optegnelserne var blevet samlet gennem over 50 års praksis og besøg hos patienter i et udstrakt område.

Efter at have givet hende vort tilbud, opfordrede vi hende til at bede andre organisationer om at vurdere materialet og gav hende navnene på alle de store biblioteker i De Forenede Stater, som kunne være interesseret i at erhverve samlingen. Hun besøgte et stort bibliotek i de østlige stater og var på nippet til at sælge, da hun sagde, at hun ‚med overvældende magt blev tilskyndet til at afbryde forhandlingerne og vende hjem hurtigst muligt og ringe til Genealogical Society.' Senere sluttede denne kvinde sig til Kirken, og sagde derefter: ‚Jeg ved nu, hvorfor jeg på så kraftig en måde blev tilskyndet til, at disse optegnelser skulle gå til Kirken.'"

Sådanne optegnelser er imidlertid udelukkende af religiøs værdi ved den rolle, de spiller ved at skaffe data om vore afdøde forfædre, som har brug for frelsens ordinanser. En hændelse, der genspejler den hellighed, som de, der er optaget af tempelarbejde, er i besiddelse af, fortælles af Selvoy J. Boyer, tidligere præsident for London Templet:

„Da jeg blev kaldet til at præsidere over London Templet, spurgte jeg Præsident McKay, hvorledes jeg skulle få tempelarbejdere i London, hvor jeg kun kendte ét ægtepar, som havde arbejdet med dette arbejde. Han sagde: ‚Skriv en liste over navne, så vil jeg se på dem.' Om lørdagen efter indvielsen i september 1958 sagde Præsident McKay: ‚Har du fået din liste over navne?' Jeg svarede: ‚Ja.' Jeg tog listen op af min lomme. Jeg havde opført 12 ægtepar.

Han sagde: ‚Læs dem så op for mig.' Han havde aldrig truffet de fleste af disse mennesker før, ikke engang for at hilse på dem. Jeg læste: ‚Broder og søster det-og-det.' Han sagde: ‚De vil være all right.' Jeg læste et andet ægtepar. Han sagde: ‚Brug ikke dem.' Vi gennemgik hele listen, og jeg fik mine seks ægtepar, som behøvedes som tempelarbejdere. Jeg iagttog med interesse de få par, hvis navne ikke var blevet godkendt. Profeten havde ret med hvert eneste af dem; nogle af dem har endog brudt med Kirken."

Der skabes ofte interesse for genealogisk arbejde og tempelarbejde gennem de personlige patriarkalske velsignelser, som Kirkens medlemmer har modtaget. Hundredtusinder af Sidste Dages Hellige er blevet ledet og støttet ved de forjættelser og opfyldelse af forjættelser, der er givet dem i f. eks. følgende velsignelser: „Din kaldelse ligger hjemme og ude. Du skal forske i de gamle arkiver, og optegnelserne om fortiden skal blive afsløret for dig . . . dette er din særlige kaldelse, og hvis du er trofast, skal du fuldføre det, så sandt Herren lever. . ."

„Du er blevet kaldet ud af verden ind i Evangeliets lys, for at du kan udføre det nødvendige arbejde, som skal befri dine forfædre fra trældom ... de har fået Evangeliet forkyndt, og deres ånder rækker nu ud efter dig, og de skal udøve en mægtig påvirkning i dit fremtidige liv."

Tilskyndet af sådanne guddommelige hverv, ofte drevet frem af en uforklarlig drivkraft, og tilskyndet af dem, der er bag ved sløret, er det da noget under, at Sidste Dages Hellige omkring i verden har vidnet om gengivelse af helbred, ja, endog forlængelse af livet selv, for at de kunne udføre dette hellige arbejde? Af lignende grunde har tusinder på inspirerende måde bragt ofre for at kunne udføre deres tempelarbejde.

„Det har været en stor oplevelse i mit liv at lægge mærke til de ofre, som Kirkens medlemmer bringer for at komme til templet," siger præsident Edward H. Sorensen, anden rådgiver i Salt Lake Templets præsidentskab. „De vil gøre næsten alt, hvad der er retskaffent, for at komme. I december i fjor, fredagen mellem jul og nytår, kom en mand, hans hustru og fem børn fra New Jersey. Jeg spurgte dem, hvorledes de var kommet, og de svarede, at de var kørt gennem den sydlige del af staterne for at undgå de dårlige veje i slettestaterne. Han sagde: ‚Jeg har taget min ferie, børnene har fri fra skole, og vi besluttede at tage vore julepenge og komme til templet og blive beseglet. Vi havde ingen julegaver i år; kun forventningen om den gave, vi skulle modtage ved at blive beseglet i templet med vore børn. Det er den bedste julegave vi nogensinde har fået.'"

En anden hændelse omfattede en spansk-amerikansk familie med ti børn, som kørte hele vejen i en lastbil fra Texas for at blive beseglet i templet.

Præsident O. Leslie Stone fra Salt Lake Templet fremsætter for tempelmedarbejdere over hele Kirken følgende bemærkning: „I skal være i templet, udføre dette betydningsfulde og vigtige arbejde, og skønne på den Ånd og indflydelse, der udspringer fra vor himmelske Fader. Et princip, der er symbolsk for tempelarbejde, er, at hos Gud er der ingen personsanseelse. Ligegyldigt hvem I er, udfører I det samme arbejde som den broder, der er i nærheden af jer. Dette gælder vore besøgende så vel som vore arbejdere. Vi har over tusind frivillige arbejdere i Salt Lake Templet. Vi har millioner, der arbejder ved siden af almindelige arbejdere med samme ansvar. Vi har bankierer, sagførere, læger, murere, mekanikere — alle tænkelige professioner — men i templet arbejder broderskabets ånd til frelse for vore elskede, meget virkelige og meget levende forfædre, som er i åndeverdenen. Det er et arbejde, som bringer mere glæde og lykke til flere mennesker, end noget andet jeg nogensinde har haft forbindelse med. Gud velsigner det dagligt, og ingen kan beskæftige sig med det uden at få et brændende vidnesbyrd om, at arbejdet er guddommeligt."

Sådan er den ånd og de oplevelser, som de, der beskæftiger sig med genealogisk arbejde og tempelarbejde, har. Ja, vor Frelser har lovet os: „Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget." (Johs. 7:17.) ○

Kan nogen bære ild i sin brystfold, uden at klæderne brænder? Kan man vandre på glødende kul, uden at fødderne svides? Så er det at gå ind til sin næstes hustru; ingen, der rører hende, slipper for straf. Ringeagter man ikke tyven, når han stjæler for at stille sin sult? Om han gribes, må han syvfold bøde og afgive alt sit huses gods.

REED H. BRADFORD

At

„Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker." (Luk. 2:52.)

„Han modtog ikke først hele fylden, men han gik fra nåde til nåde, indtil han fik fylden." (L & P 93:13.)

Hendes sorg var dyb og inderlig. Da hun fortalte mig historien, mindedes jeg den unge Alma.

„... men jeg blev plaget af evig kval, thi min sjæl var i højeste grad i oprør og plaget af alle mine synder. Ja, jeg huskede alle mine synder og overtrædelser, for hvis skyld jeg blev plaget af helvedes kvaler; ja, jeg indså, at jeg havde stridt mod min Gud, og jeg havde ikke holdt hans hellige bud. Og jeg havde dræbt mange af hans hellige børn, eller rettere sagt, jeg havde forledt dem til fordærvelse; ja, så stor havde min ugudelighed været, at selve tanken om at komme i min Guds nærhed plagede min sjæl med usigelig angst. O, tænkte jeg, gid jeg kunne blive forvist og tilintetgjort, både sjæl og legeme, så jeg ikke skulle komme til at stå for min Guds åsyn og blive dømt efter mine gerninger." (Alma 36:12—15.)

Denne pige havde gjort en bitter fejltagelse. Senere havde hun i sandhed prøvet at angre. Hun fik forståelsen af mange af Frelserens principper, og hun prøvede hårdt at føre disse ting ud i livet. I løbet af et kort stykke tid var hun vokset tankemæssigt, følelsesmæssigt, men mest af alt, i åndelig heseende.

sejre over bjerget.

Så havde hun gentaget fejltagelsen. Hun følte det, som havde hun mistet alt, og hele hendes indstilling virkede håbløst, i sandhed, hendes liv virkede håbløst.

Der er mange mennesker, som ser på omvendelse som en slags alt-eller-intet situation. Den, der gør dette, må have haft den samme følelse, som Alma havde, eller som Dantes fordømte sjæl må have følt, da han læste disse ord på helvedes port: „Alt håb er ude for den, der kommer herind."

Men der er en anden måde at se situationen på — en positiv måde. Dette indeholder en del begreber, hvis dybeste mening hver enkelt må forstå.

Motiv

Vor himmelske Fader og Frelseren har gang på gang givet udtryk for, at de ønsker, vi skal blive som dem. De ønsker, at vi skal vokse, som Frelseren voksede, „i visdom ... og i yndest for Gud og mennesker."

Tænk på følgende udtalelser:

... frygt derfor ikke, lille hjord, ... se, jeg fordømmer jer ikke; gå bort og synd ikke mere. (L & P 6:34—35.)

... Uagtet deres synder er mit indre fyldt med medlidenhed med dem... (L & P 101:9.)

Sandelig, så siger Herren til jer, som jeg elsker, og den, jeg elsker, tugter jeg også, så synderne kan forlades; thi med tugtelsen bereder jeg en vej til befrielse ud af alle fristelser; og jeg har elsket jer. (L & P 95:1.)

Det er denne bevæggrund vor himmelske Fader har over for os. Og det er netop denne bevæggrund, vi skulle have over for andre.

Fortsat udvikling

Det er ofte svært at have tålmodighed med andre mennesker, selv med sig selv; men vi skal huske på, at det tager tid at „blive voksen". Vi er ikke fysisk modne før er sted mellem 20 og 30 år. Det vil gøre os ondt at se en, som opfører sig umodent eller synder. Men vi kan ikke skabe fysisk modenhed i løbet af ganske kort tid, ligesom vi ikke kan skabe følelsesmæssig, intellektuel, og vigtigst af alt, åndelig modenhed på kort tid. Mange ting retter sig selv med tiden; og den grimme ælling vil blive en smuk svane. Den unge Alma omvendte sig, og fik et nyt indblik i Frelserens kærlighed til ham. Alma sagde således:

„... Jeg er blevet født af Gud... Herren giver mig overordentlig stor glæde ved frugten af mit arbejde. Og jeg er blevet styrket under allehånde prøvelser og trængsler ... ja, jeg sætter min lid til ham, og han vil fremdeles udfri mig." (Alma 36:23, 25, 27.)

Det er den indstilling, som vil hjælpe os til at hjælpe vore børn og hinanden. Med denne indstilling bibeholder forældre slægtskabet med deres børn, gennem hvil-

ken de også forstår Hans opførsel imod dem — Hans ønske om fortsat udvikling og glæde inden for Evangeliet. Disse forældre prøver at fortsætte med at fortælle om betydningen af Frelserens principper, og er tålmodige med deres børn, når de begår fejltagelser.

Synd begrænser vor udvikling

Vi må erkende, at manglen til at forstå, acceptere, og udføre de principper, som Herren lærte os, begrænser vor udvikling: „Det, som bryder en lov og ikke retter sig efter loven ... kan ikke blive helliggjort ved lov, ej heller ved nåde, ret eller dom..." (L & P 88:35.)

Omvendelse

Når jeg begår en fejl, skulle jeg føle en ærlig sorg, fordi jeg har fejlet. Jeg skulle bruge tid til at finde ud af, hvorfor jeg gjorde det. Jeg skulle gøre mit bedste for ikke at gentage det. Synd i sig selv er en slags straf: „ugudelighed har aldrig været lykke." (Alma 41:10.)

Tilgivelse

Frelseren gjorde mange ting for at hjælpe os i vort forsøg på at blive som ham. Han gennemgik forsoningen: „Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide." (L & P 19:16.)

Ved mange lejligheder har Jesus tilkendegivet, at Han ville tilgive vore synder, hvis vi ville imødegå visse betingelser. Han sagde: „Se, den, der omvender sig fra sine synder: Se han vil bekende dem og aflægge dem." (L & P 58:42.) Han har tilkendegivet at vor del må være ærligt og alvorligt ment. Dette er et af de vigtige synspunkter i Moronis udtalelse: „... og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast fortsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft." (Moroni 10:4.)

Således lød også Herrens udtalelse: „De drager nær til mig med deres mund og ærer mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig." (Joseph Smiths skrivelser 2:19.)

...

Hvad kunne jeg føre for at lindre sorgen hos denne unge pige, som sad her foran mig? Følgende er forslag, som måske kan hjælpe:

Adam faldt for at mennesket kunne blive til, og mennesket er til for at nyde glæde.
Joseph Smith

1. Hun skulle bibeholde troen på hendes sjæls guddommelighed. Vi er alle børn af vor guddommelige himmelske Fader. Som Hans åndelige børn, har vi alle arvet en del af Hans guddommelighed. Alle mennesker har muligheder og særlige gaver og evner. Det er ofte let for os at glemme disse guddommelige gaver på grund af de erfaringer, vi har med andre mennesker her på jorden. Vi sammenligner tit os selv med andre, og mange gange har de større evner på et bestemt punkt, end vi har. Vi skulle lægge større vægt på den tilfredsstillelse, som vi får ved at udvikle vore evner, i stedet for at sammenligne os selv med andre.

2. Hun skulle studere og bede om at forstå Kristi lære. Dette er en proces, som sker gradvis og som kan fortsætte hele livet igennem. Hvis vi er ivrige efter at lære, vil Han give os det „linie på linie".

3. Når hun gør noget forkert, skulle hun indrømme det overfor sig selv. Hun skulle også indrømme det overfor Herren og overfor den, som hun har opført sig forkert imod. Vi kan læse:

„... Kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren." (L &P 59:12.)

Men hun skal være forsigtig med at afsløre sine fejltagelser over for dem, der ikke direkte er impliceret i det skete, og være sikker på at hun kan stole på dem.

4. Hun skulle huske, at Herren vil tilgive hende:

„... jeg, Herren, forlader dem deres synder, som bekender dem for mig og beder om tilgivelse, og som ikke har syndet til døden." (L & P 64:7.)

5. Hun skulle tilgive sig selv og andre:

„Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd." (L & P 64:9.)

Da Peter spurgte Herren, hvor ofte han skulle tilgive sin broder, svarede Frelseren ham, „... jeg siger dig: ikke syv gange, men halvfjerdssindstyve gange syv." (Matt. 18:22.) Vi vil have dette ønske om at tilgive, hvis vort motiv er denne guddommelige fuldbyrdelse overfor andre mennesker. „... men vær gode mod hverandre og barmhjertige, så I tilgiver hverandre, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus." (Efeserne 4:32.)

At følge denne fremgangsmåde, er noget i retning af at bestige et bjerg: Man gør fejl eller falder ned, men man rejser sig altid op igen, lærer fra sine fejltagelser, forsøger at rette dem, og oplever en virkelig glæde og opmuntring idet man kommer højere og højere op i bjerget, for så — når tiden kommer — at blive frelst.

... det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er. (L & P 93:1.)

Jeg vil ikke efterlade jer faderløse ... den som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham. (Johs. 14:18, 21.)

BØRNENES SIDER

Legenden om den orientalske skala

AF WILLIAM OG BARBARA NEELANDS
illustreret af Ted Nagata

For længe, længe siden stod en lille dreng ved navn Luan på en slette udenfor en by omgivet af mure.

„Hvor er min fader?" spurgte Luan sig selv.

Han kiggede ned på den støvede jord, men der kom intet svar. Han kiggede ned i en dam og så kun himlens spejlbillede. Han kiggede op, men der var ingenting, ikke engang en sky til at fortælle ham, hvor hans fader kunne være gået hen.

En gammel mand i en laset kappe og med en stor stråhat på hovedet kom langsomt gående hen imod ham.

„Har du set min fader?" spurgte Luan.

„Hvad hedder han?" spurgte den gamle mand.

„Det er Lu-ling, digteren, som bor ved vandporten under den nordlige mur," svarede Luan. Kejseren sendte ham bort fra sit hof i unåde. Jeg ved ikke, hvor han er gået hen."

Den gamle mand lænede sig til sin stav. Han var tavs et øjeblik.

„Jeg er kejseren," sagde han endelig. Luan kastede sig ned med panden mod jorden.

„Du kan rejse dig, Luan," sagde kejseren. „Din fader blev ikke sendt bort i unåde. Ikke helt. Han er gået ud for at søge efter noget. Han fortalte mig, at der var noget, der

manglede ved mit hof. Det gjorde mig vred." Han rankede sig.

„Jeg er Himlens Søn," sagde han. Hans øjne lynede. En brise oprørte vandet i dammen og spillede i hans lange, hvide skæg.

„I mit hof er der de kostbareste juveler, den fineste silke, de skønneste malerier, de dejligste digte i hele verden." Han smilede lidt. „Din fader skrev mange af digtene, men han er draget ud," sukkede kejseren, „for at finde noget mere, noget fuldendt, som han siger mangler blandt de vidundere, der omgiver Dragetronen."

„Min fader siger, at det, som mangler, findes i floden," sagde Luan sky, „og i vinden og i selve jorden. Det er derfor, jeg gik væk fra byen."

„Ja," sagde kejseren, „det er derfor, jeg selv går her i denne bondekappe. Men det bliver dig, der vil finde din fader, ikke mig. Det er jeg sikker på. Du taler om luft, jord og vand. De vil hjælpe dig. Det er af dem, at alt andet er skabt. Der mangler kun et: Ild."

„Jeg vil blive bange for den," sagde Luan.

Kejseren lo og tog en ring af fingeren. „Tag denne rubin," sagde han. „Det er din ild."

„Er det en magisk ring," spurgte Luan.

„Det er min ring," sagde kejseren. „Det er nok. Den vil beskytte dig og hjælpe dig. Gå nu."

Luan trak sig ærbødigt tilbage. Kejseren vendte sig og gik tilbage mod byens porte.

„Du vil snart komme tilbage," råbte han over skulderen. „Og når du gør det, kom så til min have, Ferskenerne er modne til den tid."

Luan hængte ringen i en snor og bandt den rundt om halsen. Han gik videre og kiggede efter sin fader.

„Jeg aner ikke, hvor han kan være gået hen," sagde han, idet han rykkede i ringen.

En sten rullede ud på stien foran ham.

„Bjergene er begyndelsen til alt," sagde stenen. „Mine forfædre kom derfra. Gå til bjergene."

Luan vendte sig mod bjergene og gik, indtil han var træt.

„Bjergene er så store," sagde han, „hvordan kan jeg vide, hvor jeg kan finde min fader?"

En frø sprang omkring på flodbredden ved hans fødder.

„Floden er begyndelsen til alt," sagde frøen. „Den har altid passet på mine forfædre. Følg floden."

Luan gik langs bredderne af Yang-tse, Vandenes Moder, indtil

han var højt oppe i bjergene. Han gik langsommere og satte sig ofte ned for at hvile sig.

„Floden er lang," sagde Luan. „Hvordan kan jeg finde min fader?"

En solsort fløj ned fra en klippe, der ragede ud over floden.

„Vi fugle bygger vore reder nær ved flodens udspring. Der vil du finde din fader."

Luan fandt sin fader nær ved flodens udspring.

„Har du fundet, hvad du søgte efter?" spurgte Luan.

„Jeg ved det ikke," sagde Lu-Ling. „Vent her sammen med mig bag rørfløjterne. Vi vil se, hvad der så sker."

Da solen gik ned, kom et par fugle med broget farvede fjer — og næsten så store som mænd — til syne ved siden af udspringet.

„Kejserens hellige fugle," hviskede Luans fader. „De har ikke været set i århundreder. De viser sig kun, når der skal ske noget af stor vigtighed. De er kommet hver aften i den tid, jeg har været her. Jeg har ventet, for at se, hvad de vil foretage sig."

Luan var af bare spænding kommet til at trække i snoren, han havde om halsen. Knuden gik op. Kejserens ring rullede ned på bredden og lagde sig til rette ved fuglenes fødder.

De to fugle bøjede sig helt ned til ringen. Så løftede den største fugl hovedet mod aftenhimlen og udstødte en klar fløjtelignende tone. Luan og hans fader hørte vinden gentage det i rørfløjterne. Den rolige lyd af vandet faldt i, selv stenene ved deres fødder syntes at synge.

Lu-Ling skar forsigtigt en rørfløjte af og blæste dæmpet i den. Den gav samme lyd.

Den mindste fugl bøjede sig igen, løftede hovedet og udstødte en anden tone.

„Det er en anden lyd," sagde Luan. „Lad mig prøve."

Han skar en kortere rørfløjte af og blæste en tone. Fuglene stod ubevægelige.

„For lav," sagde hans fader. „Skær lidt mere af."

Luan havde snart den rigtige tone.

Ti gange mere udstødte fuglene søde fløjtelyde. Luan og hans fader skar rørfløjter til, så de passede. Da de endelig så op, var fuglene væk.

„Det er, hvad der manglede ved kejserens hof," sagde digteren. „Hør efter!"

Han blæste i rørfløjterne i rækkefølge.

Luan samlede kejserens ring op. De begyndte på hjemturen. Luan dansede langs kanten af floden, medens hans fader blæste i rørfløjterne. Frøer kravlede op på flodbredderne for at lytte. Vandstære fløj hen over hovedet på dem. Klippeblokkene sendte ekko af de søde toner tilbage.

Kejseren modtog Lu-Ling og Luan i haven. Han lyttede til rørfløjternes toner. Så lagde han sine haveredskaber til side og iførte sig sin kejserkåbe.

Han hædrede Lu-Ling og gav ham store rigdomme. Luan gav han en kurv ferskener og sit venskab.

Han bevarede tonerne i guld- fløjter og i klokker lavet af bronze og sølv.

Han gemte klokkerne på et hemmeligt sted, for tatarerne truede med at overfalde landet.

Da kejserens tropper ikke længere kunne holde barbarerne tilbage, strømmede de ind i byen. De plyndrede paladset. Den fine silke blev revet i stykker og snavset til. Billederne blev ødelagt. Guldet og ædelstenene blev stjålet. De gyldne rørfløjter blev smeltet om og glemt.

Med tiden vendte kejseren tilbage til sit palads.

„Alt er væk," sagde hans hofmænd bedrøvede.

„Ikke helt," sagde kejseren.

Han tog Luan med sig for at finde det, han havde efterladt i haven. Han var for gammel til at grave nu, men Luan gravede for ham. De fandt klok-

kerne af bronze og sølv, hvor kejseren havde begravet dem ved siden af ferskentræerne.

Endnu med havemulden klæbende til sig, gav de de klare, rene toner, som Luan huskede.

Og der har været musik i verden lige siden. ○

OLGA OSING

Dette lille dyr har en hemmelighed

Har du nogen sinde hørt om en albueskæl?

Albueskællen er et bløddyr, som lever tæt ved kysten under en skal, der har næsten samme form som en vulkan eller en kinesisk hat. Disse skaller varierer i størrelse fra 2 til 10 cm. Dyret under skallen er meget lille. Det har et hoved, to følere og en stor fod. Denne fod tjener som sugekop til at holde fast på kystens klipper. Den sidder så fast, at du næsten ikke kan vriste den løs.

Nogle albueskæl har et hul i skallen, og disse kaldes nøglehuls-albueskæl. Men de fleste albueskæl har massive skaller.

Gennem dagen bliver albueskællen på samme sted. Den kommer ud for at spise om natten og strejfer ofte langt omkring for at søge efter sin yndlingsføde; tang. Når den finder noget tang, skraber den det ind i munden ved hjælp af små bitte kæber og en rasplignende tunge, som kan være dobbelt så lang som albueskællen selv.

Albueskællen har også en mærkelig hemmelighed, der er så godt bevaret, at ingen nogensinde har været i stand til helt at finde ud af den. Ligegyldigt hvor langt albueskællen strejfer omkring, kan den altid finde tilbage til nøjagtig den samme plet, hvor den først satte sig fast! Og har den én gang bestemt sig for den plet, følger albueskællen den samme retning, som den altid har fulgt. Den går hjem medens det endnu er mørkt, og om morgenen er albueskællen der og ser ud, som om den aldrig havde været væk.

De fleste albueskæl-skaller har en gråbrun farve, der falder sammen med klipperne og deres omgivelser. Albueskællen er i sikkerhed for sine fjender, så længe den holder sin skal godt fast. Men den er nødt til at trække vejret af og til og så løfter den skallen en smule. Det

er på sådanne tidspunkter, at albueskællens fjender, hyppigst fugle, slår ned på den.

Nogle videnskabsmænd antager, at en albueskæl kan lugte sig vej hjem. Andre siger, at de efterlader et spor, når de drager ud i natten; og når de ønsker at vende tilbage, følger albueskællen dette usynlige spor. Men hvordan de altid kan finde det samme sted og følge den samme retning, vedbliver at være den lille albueskæls hemmelighed.

BJERG-BESTIGNING

Vi er alle stedfortrædende lærere

AF NAN OSMOND GRASS

Enhver, der bliver kaldet til lærer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er en stedfortrædende lærer: en stedfortræder for vor Frelser. Gennem Åndens inspiration bliver mænd og kvinder udpeget til det høje kald at være lærer. Derfor kaldes lærere i Evangeliet ved Kristi autoritet; og hvis de er værdige, underviser de efter Hans ledelse.

En uddannet lærer kender den bekymring, der følger med, når man overlader sin klasse til en anden. Sådan en lærer vil sikre sig, at hans stedfortræder får al mulig hjælp til en effektiv undervisning. Sådan er det også med Jesus. Til alle, som søger hjælp, siger Han: „Se, jeg er lyset, jeg har givet jer et eksempel." (3. Nephi 18:16.)

Eksemplet, Jesus har efterladt til dem, som vil efterligne Hans undervisningsmetoder, kan fastslås ved fire fundamentale principper: Han underviste med inspiration, retskaffenhed, flid samt indsigt.

Inspiration: Stol på Herren

Intet, i forbindelse med Kristi undervisning, er fremhævet oftere end Hans tillid til inspiration:

at jeg ikke gør noget af mig selv; men som Faderen har lært mig, således taler jeg. (Joh. 8:28.)

Alt er overgivet mig af min Fader. (Matt. 11:27.)

Jeg kan slet intet gøre af mig selv; ... thi jeg søger ikke at fremme min egen vilje, men hans, som har sendt mig. (Joh. 5:30.)

Det var gennem bøn, Jesus søgte sin Faders vilje. I skrifterne er der mange steder som disse:

Men han trak sig tilbage til ørknerne og bad. (Luk. 5:16.)

Ganske tidligt ... stod han op og gik ud og gik bort til et øde sted, og dér bad han. (Mark. 1:35.)

Og da Jesus, som et genopstået væsen, besøgte Nephiterne, trak Han sig tilbage fire gange i løbet af et møde for at bede. (se 3. Nephi 19:19—31.)

Derfor, hvis man ønsker at blive en stedfortrædende lærer for Jesus, må man efterligne det eksempel på perfekt forbindelse gennem bøn, som Herren gav: „Og ligesom jeg har bedt blandt jer, så skal I bede i min kirke." (3. Nephi 18:16.)

Betingelser for bøn

Jesus underviste ikke bare i bønnens vigtighed, men gav også de nødvendige betingelser for den. En af de mest nødvendige egenskaber for effektive bønner er tro: Og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer. (3. Nephi 18:20.)

En anden vigtig, men sjælden udtrykt betingelse for effektive bønner blev givet af Jesus, som svar på en discipels forespørgsel: „Herre, lær os at bede." I sit svar illustrerede Mesteren med en lignelse nødvendigheden af stadig bøn i modgangstider. En mand, som bad sin ven låne ham brød, modtog svaret, „Vold mig ikke besvær; døren er allerede lukket, og både mine børn og jeg selv er gået i seng; jeg kan ikke stå op og give dig noget." Jesus fortsatte: „Jeg siger jer: Selv om han ikke står op og giver ham det, fordi han er hans ven, så vil han dog for hans påtrængenheds skyld stå op og give ham, hvad han behøver." (Luk. 11:7, 8.) Den samme sandhed siges om den påtrængende enke, der, idet hun søgte retfærdighed, til sidst blev tilstået, hvad hun ønskede sig på grund af hendes stadige ansøgninger. (Luk. 18:3—5.)

Retskaffenhed: Oprigtighed og anger

Jesus fortalte også, at ved bøn måtte man have et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, for Gud hører

ikke ubodfærdige synderes bønner. Denne sandhed antyder det andet princip, Kristi eksempel indeholdt: en lærer må være retskaffen.

Vi hører i Mattæus kapitel fire, at før Jesus begyndte sin gerning, blev Han fristet af Satan; og ved sin triumf over det onde illustrerede Han, at de, der vil tjene Gud, må sætte de fysiske lysters ønsker i rette forhold: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund. (vers 4)

Han må ikke være frygtsom og tvivle på Guds forsyn: „Du må ikke friste Herren din Gud. (vers 7)

Han må underordne sit ønske om denne verdens rigdom og magt under sin hengivenhed for Gud: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene. (vers 10)

Gennem konstant stræben for at tjene Gud alene, vil en lærer opnå en retskaffen karakter, som gør ham egnet til Herrens arbejde.

Flid: Beherske lektien

Jesus udviste flid. Skønt vi kun har få direkte oplysninger angående Hans forberedelser til lærdom, har vi nok til at være sikre på, at Han arbejdede for at opnå viden. Lukas beretter: „Og barnet voksede og blev stærkt og fyldtes af visdom." (Luk. 2:40) og fortæller senere, at som tolvårig forbavsede Jesus de lærde i templet med sin store viden.

Under sin gerning talte Jesus med den autoritet, der kommer gennem viden. I dag kender effektive lærere vigtigheden af omhyggelige forberedelser. Ingen kan håbe at få succes som lærer, hvis han ikke behersker materialerne til sin lektie. I sandhed, Jesus har gjort forberedelse til en nødvendighed for at få inspiration: Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer." (L & P 88:78)

Flid med forberedelser må være ledsaget af villighed til at give hele sin tid og talenter. Et specielt og rørende eksempel på Jesu villighed til at give sig selv til andre, beretter Markus om. Efter at have modtaget nyheden om Johannes Døberens død trak Jesus sig tilbage fra mængden, bedrøvet og utvivlsomt sulten, for Markus siger „de havde ikke engang ro til at spise." (Mark. 6:31) Men da Jesus så, at mængden havde fulgt ham „ynkedes han inderligt over dem... Og han begyndte et lære dem mange ting." (Mark. 6:34) Selve målet for Hans gerning bekræfter Hans flid og uselviske tjeneste for Gud.

Indsigt: Hvorledes man underviser

Lige så vigtigt som omhyggelige forberedelser og villighed til at tjene, er det, at en lærer følger Jesu eksempel på endnu et vigtigt område, hvis han vil have succes. Han må have indsigt — indsigt i menneskets natur og i selve indlæringsprocessen. Uheldigvis har mange lærde lærere været ude af stand til at inspirere deres elever, fordi de har manglet forståelse for, hvordan man underviser. Her har Jesus givet os rige skatte; for i hele sin undervisning brugte Han den teknik, der var mest passende til lejligheden.

Idet Han kendte sine tilhøreres begrænsninger, brugte Jesus illustrationer indenfor deres erfaringers rækkevidde. Når Han præsenterede det ukendte, brugte Han ting, der var kendte: til dem, der dyrkede jorden, fortalte Han lignelsen om sædemanden; til kvinderne i huset sammenlignede Han Guds kongerige med surdejen i deres brød; de unge mænd og kvinder underviste Han om nødvendigheden af forberedelse med lignelsen om brudgommen; Han kaldte sømænd til at tjene sig ved at fortælle, at de skulle være menneskefiskere. Gennem hele sin undervisning brugte Han konkrete eksempler til at illustrere sandheder med; huset bygget på en klippe vil stå fast; tro så lille som et sennepskorn vil vokse til et omfangsrigt træ, hvor fuglene vil finde ly. Hans lektier vrimler med billeder.

Opløft mennesket

Jesus fortalte, at menneskets natur kræver, at det er i stand til at se fordelene ved en handling, før det ønsker at handle. Alene et studie af bjergprædiken viser, hvor levende Jesus fremstillede belønningerne for rigtig opførsel. Han talte om sig selv som livets brød og lyset, der gennemtrænger mørket. Hans undervisning var positiv. Gennem vort studie af Hans gerning opnår vi indsigt i vigtigheden af undervisning om, ikke hvad der nedværdiger mennesket, men hvad der opløfter og opmuntrer det. Gennem Hans undervisning ved vi, at hvert eneste menneske fortjener at blive behandlet med respekt og værdighed — for er vi ikke alle Guds børn?

Gennem undervisning med inspiration, retskaffenhed, flid og indsigt kan vi blive værdige repræsentanter for Kristus, vor Herre. Det skal ikke siges om dem, vi underviser: „de sultne får ser op og får ingen mad," for vi skal alvorligt følge i Den Gode Hyrdes fodspor.

1 Nan Osmond Grass, der er assisterende professor ved Brigham Young University, er netop vendt hjem efter et friår med efterskoleundervisning i New York. Som professionel lærer gennem 28 år har hun arbejdet i mange ward- og stavshjælpeorganisationer og undervist i lærertræning i søndagsskolen i ni år. Hendes mand, Harry Grass, er død; de har to børn.

„...Det betyder alt for dig..."

AF RICHARD L. EVANS

Der er en linje af Emerson (Ralph Waldo Emerson 1803—1882, amerikansk essaist, filosof og digter), der opsummerer livets hensigter i en kort sætning. „Få det meste ud af dig selv," siger han, „for det betyder alt for dig." Enhver er altid og for evigt uadskillig fra sit eget „Jeg". Enhver er altid sammen med sig selv. Vi er altid i vort eget selskab. Vi er sammensat af tanker, af ånd, af fysiske evner, som vi bruger eller misbruger på den ene eller anden måde. Enten lærer vi, eller også gør vi det ikke, enten virker vi, eller også er vi uvirksomme, enten bereder vi os og udnytter livets muligheder — eller også slumper vi os til at udrette mindre, end vi kunne have udrettet. Vi opbygger vor personlighed, vi opbygger vort sande „Jeg" ved de valg og beslutninger, vi træffer hver time, hvert øjeblik. Vi kan opnå meget mere eller meget mindre, men vi kan aldrig flygte fra os selv. Undertiden driver unge mennesker rundt i tilværelsen, i skolen, på arbejdet, og gør ikke meget ud af det, da de mener, at de ikke behøver at anstrenge sig særligt — bare komme igennem det, blot drive rundt og udrette så lidt som muligt. Er det måske skuffende for andre, er det uden tvivl et skadeligt princip for en bestemt person, én selv — for den, der ikke lærer, arbejder og skaber og forbereder. Som Emerson siger uden omsvøb og aktuelt: „Det er umuligt for en mand i længden at blive bedraget af andre end sig selv." Hvem ville være så kortsynet, at være ligegyldig overfor lejlighed til at lære — så kortsynet at vælge det nemmeste — at vælge at bryde loven — så kortsynet at udføre, eller fremme, eller deltage i ting, der vil sænke moralen, eller undergrave sjæl og legeme hos enhver. Livet er evigt og formålet må stedse være det bedste: „At lære — at udvikle sig, at gøre sig selv mere nyttig, at leve således, at man har sunde, klare begreber om renhed, hæderlighed, sundhed og lykke — at få det bedste ud af sig selv, med ære og respekt. „Få det meste ud af sig selv, for det betyder alt for dig." At gøre mindre ville være tåbeligt, dumt og kortsynet.

Fællesrecitation d. 7. december 1969

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af november måned af eleverne i kursus 9 og 13. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagens forprogram fastesøndag.

KURSUS 9:

(Hvis vi flittigt søger Guds vejledning, vil vi få svar på vore spørgsmål, hjælp til at løse vore problemer og tilstrækkelige midler til vort daglige behov.)

„Derfor, bed, og I skal få; bank på, så skal der lukkes op for jer; thi den, som beder, han får, og for den, der banker på, skal der lukkes op." (3 Nephi 27:29)

KURSUS 13:

(Forsyndelser bringer os sorg og vi bliver fremmede for Gud. Men Kristi liv, lærdomme og forsoning kan lede os til evig lykke.)

„thi syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre." (Rom. 6:23)

Nadververs for november:

Senior Søndagsskolen

„Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer." (Joh. 15:12.)

Junior Søndagsskolen

„Lad os elske hverandre, thi kærligheden er af Gud." (1. Johs. Brev 4:7.)

PRÆSIDENT STEPHEN L. RICHARDS

Få far tilbage som familiens

Vi, der er medlemmer af Jesu Kristi Kirke, er pålagt det ophøjede ansvar at opbygge og bevare Hans rige på jorden. Jeg håber, jeg kan bidrage hertil ved at komme med nogle praktiske forslag. „Termitter" forsøger at undergrave Guds riges grundvold og menneskers hjem, endnu mere ødelæggende og listigt end disse små dyr, der nedbryder vore mure. Det er bydende nødvendigt med retledende målsætninger.

Ni ord

Jeg har valgt at komme med nogle kommentarer om et emne, som jeg alvorligt håber ikke må være alt for udfordrende og anstødeligt for vore søstre og andre kvinder, der lytter. Jeg indrømmer fuldt ud at give mine kommentarer ud fra en artikel, der fandtes i The Week Magazine for nogle måneder siden og fornylig genoptrykt i Det Bedste, skrevet af dommer Samuel S. Leibowitz, højesteretsdommer i staten New York. Artiklen har følgende titel: „Få far tilbage som familiens overhoved."

Det er muligt, at mange af vore tilhørere har læst denne udfordrende artikel, og jeg har ikke tid til at gøre mere end at fremsætte nogle statistiske oplysninger og nogle få kendsgerninger fremsat af denne dygtige dommer, der i 21 år har virket som sagfører i kriminalsager, med årelange studier og iagttagelser af ungdomskriminalitetet bag sig. Han tog til Europa og opdagede fra officielle rapporter, at andelen af kriminelle handlinger, begået i hvert af følgende lande af lovovertrædere på 18 år og derunder, udgjorde som følger:

I Italien 2% af sædelighedsforbrydelser, og ½% af begåede mord.

I Frankrig 7% af sædelighedsforbrydelser og 8% af begåede mord.

I Belgien 12% af sædeligsforbrydelser og 1% af begåede mord.

I England 16% af sædelighedsforbrydelser og 1% af begåede mord.

I Tyskland 15% af sædelighedsforbrydelser og 1% af begåede mord.

Og her finder vi tragedien — i USA er 35% af alle sædelighedsforbrydelser udøvet af lovovertrædere under 18 år og 12% af de begåede mord udøvet af lovovertrædere i samme aldersklasse. Antallet af unge lovovertrædere i USA overstiger andre landes rapporter med indtil 1800%. Han nåede til det resultat, at der måtte være bestemte årsager til den store forskel så ufordelagtig for USA, og han opdagede, som det kunne formodes, at hovedårsagen til den mindre ungdomskriminalitet i de europæiske lande var respekt for autoritet, og at det vigtigste bidrag til denne respekt ikke havde været så let at opnå uden respekt i hjemmet, hvor, som han understreger, det normalt påhviler faderen at være familiens overhoved.

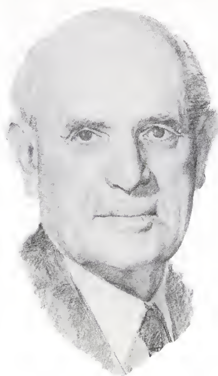
Disse resultater opnået af denne juridiske forsker, tror jeg vil synes mere sensationelle og overraskende for mennesker uden for den Kirke, vi har det privilegium at høre til, end for vore egne medlemmer. I generationer har vi som kirke bestræbt os på at gøre lige netop det, dommeren tilråder, at få far tilbage og beholde ham som familiens overhoved, og af al magt har vi prøvet at gøre ham egnet til det høje og tunge ansvar.

Faderværdighed — Moderskab — og Hjemmet

Må jeg bruge nogle få minutter til at definere hjemmet, faderværdighed og moderskab. Intet optager en mere vigtig og betydningsfuld plads i vor teologi og forståelse af Guds formål med sine børn.

Vi definerer et hjem som en guddommelig indstiftet institution, grundlagt på en evigvarende overenskomst mellem en god mand og en god kvinde, hvor vor evige

overhoved

Faders åndelige børn får lov til at modtage dødelige legemer, udstyret med evig intelligens. Disse børn bliver modtaget på denne måde i hjemmet og passet og givet en sund opdragelse og vejledning i livsførelse af kærlige og kloge forældre, for at de kan opfylde betingelserne for en udvikling i deres tilværelse, for at kunne vende tilbage i Guds nærhed, hvor deres ånder oprindelig kom fra. I dette største af alle forehavender er mand og kvinde parthavere, kontraktunderskrivere om I vil, i den evigvarende pagt, der binder dem sammen.

I denne evige pagt er der imidlertid en væsentlig ting, der ikke bliver forstået af mange tusinde mænd og kvinder, der indgår et kristent ægteskab. Det er Præstedømmets andel. To ting er blevet åbenbaret om Præstedømme og ægteskab, der er af vital betydning. For det første, at intet ægteskab, der skal vare evigt, så hjemmet i sin inderste kærne er planlagt for evigheden, kan indgåes uden den rette myndighed og godkendelse af det guddommeligt kaldede Præstedømme. Og for det andet, at intet ægteskab er antageligt for det guddommeligt udvalgte Præstedømme, med mindre den mandlige part har fået den velsignelse, at være bærer af Det hellige Præstedømme.

Vi kalder denne ægteskabsordinanse, når den ikke blot udføres for dette liv, men for evigheden, for besegling, besegling af en god kvinde til en god mand i Præstedømmet, med den udtrykkelige forståelse og betingelse, at mandens Præstedømme, hvis han er trofast og lever værdigt op til det, vil være den højeste autoritet i hjemmet. Ingen god kvinde af vor tro misunder sin værdige ægtemand Præstedømmet og den respekt, der følger med hans høje kald. Hun ved, at støtter hun ham i børnenes respekt, gør hun ham bedre skikket til ansvaret som leder, den bedste beskyttelse hun kan give sin familie i en syndig verden. Kirkens kvinder glæder sig over deres mænds Præstedømme. De ved, at dette Præstedømme ikke er udtryk for diktatur eller uretfærdigt herredømme. De ved, at det er en guddommeligt tildelt myndighed, som kun kan udøves med tålmodighed, venlighed og overbærenhed. „Irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende." (L & P 121:43.) De ved, at dette Præstedømme har sand styrke i sig, magt til at velsigne, magt til at helbrede, magt til at råde, at skabe fred og harmoni.

Genvindelse af mandens værdighed

De mest ynkværdige af vore kvinder er måske dem, der ser, hvorledes deres mænd forkaster det Præstedømme, de er blevet ordineret til. Det er hustruer, der er fulde af ængstelse for fremtiden, for dem selv og deres familie. I det sande fællesskab med en mand, der bærer Præstedømmet, må en god kvinde udholde enhver prøvelse og kunne opmuntre, resignere og skabe fred. Men hvis hendes mand svigter hende og sit hellige kald, er det i sandhed svært for hende at finde trøst. Hun grubler, hun beder, hun trygler, tilsyneladende forgæves.

I mænd med Præstedømmet, der har forsømt jeres pligter, beder jeg indtrængende om, sammen med bedrøvede hustruer og familie, at befri dem for den smerte, I forvolder dem, der elsker jer; genvind manddom og styrke og bliv værdige til i retfærdighed at overtage ledelsen af jeres familier. De ønsker at vise jer respekt, og de vil se op til jer, blot I giver dem lov.

At opbygge faderidealet

Jeg mener at have talt for det store flertal af vore hustruer og mødre. Måske er der imidlertid nogle, der ikke hjælper så meget, som de burde for at vedlige-

holde og genskabe respekten for sand autoritet og ledelse i hjemmet. Vi har mange vidunderlige kvinder. Jeg beundrer deres fremragende bedrifter. De får fortsat mere indflydelse på alle livets områder, og jeg tvivler ikke på, at deres bidrag vil blive af vedvarende betydning. Hvis nogle af disse vidunderlige kvinder er mødre, giver jeg udtryk for min faste overbevisning, at ligemeget hvor betydelig hun kan være i anliggender uden for hjemmet, har hun intet højere, ædlere og mere guddommeligt kald og forpligtelse end at være den rette hustru og mor i sit hjem; ligemeget hvor betydelige hendes evner end er, skylder hun sin mand den pligt at respektere ham som familiens overhoved og på passende måde belære sine børn om at gøre det samme. Dommeren, hvem jeg har henvist til, siger: „Hvis mødre blot ville forstå, at en stor del af deres betydning ligger i at skabe faderidealet for barnet, ville de opnå den store tilfredsstillelse at se deres barn klare sig godt . . . og ingen mor ville være nødt til at stå foran mig med tårer i øjnene og spørge: ‚Hvad gjorde jeg forkert, dommer? Hvad har jeg gjort, der var forkert?'"

Det synes måske taktløst i en tale af denne art, at tale om kvinder, der skælder ud. Hvis jeg mente, at det var denne sag uvedkommende, ville jeg ikke nævne det. Jeg føler, at de kvinder, der henregnes til denne kategori, ikke er klar hvilken fortræd de tilføjer deres hjems moral. Jeg yder i almindelighed kvinderne anerkendelse for at være langmodige og tålmodige, og jeg tror, at der i den nærmeste fremtid stadig vil blive appelleret til dem om at vise stor tolerance; og jeg håber, de stadigvæk vil vise venlighed og tålmodighed overfor dem, der er afhængige af dem. Jeg tror, at forældrenes skænderier i børnenes påhør er en af de mest beklagelsesværdige og sørgelige af alle sider ved familielivet. Det er årsag til mere ødelæggelse af freden i hjemmet og til skade for børnene end andre tildragelser i hjemmet.

Jeg formoder, at det er uundgåeligt, at der kan være uoverensstemmelser mellem forældrene, men få dem ordnet indbyrdes for hele familiens skyld, og selvfølgelig kan det ordnes indbyrdes, hvis der hersker tolerance, påskønnelse og ansvarsfølelse. Jeg mener, at skændende hustruer ikke kan plage deres mænd til at udrette noget værdifuldt. Skænden er for største parten nytteløst og ødelægger fred og harmoni. I hjem, hvor Præstedømmet virker, kan strid og hengivenhed ikke trives side om side.

Den ide, at få far tilbage som familiens overhoved, er ikke kun en historie eller talemåde, men er på linie med Herrens åbenbaringer, som jeg, dommeren, der anbefaler det, må være kendt med.

„I hustruer skal underordne jer under jeres mænd som under Herren; thi en mand er sin hustrus hoved, ligesom Kristus er Kirkens hoved, han som er sit legemes frelser. Ja, ligesom kirken underordner sig under Kristus, skal også hustruerne underordne sig deres mænd i alt. I mænd! elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den." (Efeserne 5:22—25)

Ny åbenbaring støtter dette betydningsfulde princip. Når det bliver rigtigt forstået og anvendt, kan jeg ikke se, hvordan gode kvinder kan gøre indsigelser herimod.

Ingen kvinde kan være en god mor uden at ønske det bedste for sine børn og deres velbefindende. Hvis en fast ledelse bidrager til familiens velfærd, som læren om forholdene synes at bevise, hvordan kan hun gøre andet end at bestræbe sig på at befæste respekten og agtelsen for sin mand? Jeg indrømmer, at nogle ægtemænd og fædre gør det svært at nære respekt for dem, men at opgive dette princip og således tage ansvaret fra faderen, at virke for retskaffenhed og godhed blandt deres børn, ville sikkert ikke gavne noget.

Den styrke, der ligger i fars eksempel

Det skulle være unødvendigt at sige, at hvis en far skal respekteres som overhoved for familien, må han være et eksempel. Artiklen, som jeg har henvist til, fremsætter dette princip, og forskere af ungdomskriminalitet synes enige om den kendsgerning, at barnet, der skal føle tryghed i samfundet og i hjemmet, må have trygge forhold at leve under. Der må være rene linier mellem ret og uret, og der må herske en fornuftig, viis og venlig disciplin. Midt i de noget forvirrede teorier fra sociologers og kriminalisters side, ser det ud til for mig, at vi ikke kan komme uden om bestræbelser på at opstille regler for ungdommen i deres livsførelse. Der findes ingen regler, der synes sikre, med undtagelse af dem, der har været prøvet, og som ikke mangler sande og retfærdige principper, der kommer til os fra guddommelige kilder. Jeg kan ikke se, hvorfor ikke alle fornuftige forældre, uden at føle det som hasardspil og usikkerhed, vil opdrage deres barn til at følge de traditionelle, guddommelige anerkendte kræfter og principper for opførsel.

Forleden læste vi om en ung mand fra et velhavende hjem, der tilfredsstillede sin lyst til at slå ihjel, hvilket resulterede i mordet på en pige. I morgen vil vi læse om et lignende tilfælde eller i overmorgen eller senere. Her er sikkert noget, der mangler i opdragelsen, når sådanne perversiteter kan udvikle sig. Jeg bemærker med tilfredshed de undersøgelser af J. Edgar Hoover (leder af FBI), der blev omtalt i avisen fornylig om det samme spørgsmål.

Forleden skrev Billy Graham (Evangelisk prædikant) en artikel i det samme blad, som jeg har bragt citater fra, under overskriften: „Hvorfor jeg tror på djævelen." Han gav tre grunde. For det første, fordi Bibelen klart lærer, at han eksisterer, for det andet fordi han kunne se hans bedrifter overalt, for det tredie, fordi store lærde mænd har erkendt, at han er til.

Den første grund er nok for mig. Herren har åbenbaret, at Djævelen lever, og fortalt om hans stilling og virksomhed i den evige plan om livet og frelse. Billy Graham ved tilsyneladende ikke, hvad nutidsåbenbaring, som den findes i Mormons Bog og i Lære og Pagter, afslører om dette emne, ellers ville han have citeret det, det håber jeg ihvertfald. Her er et citat:

„. . . Og det er nødvendigt, at djævelen frister menneskenes børn, ellers kunne de ikke have deres egen fri vilje, thi dersom de aldrig havde smagt noget bittert, kunne de ikke kende det søde." (L & P 29:39.)

Dette og andre oplysende skriftsteder tilkendegiver, at mennesket ikke kunne have haft sin frie vilje til at udvikle karakterstyrke, modstå det onde og arbejde for fuldkommenhed, undtagen ved at overvinde Djævelens magt og indflydelse, Djævelen, det ondes ophav. Nogle intellektuelle latterliggør tanken om en sådan mægtig personlighed, men det stemmer ikke med det åbenbarede ord om hans eksistens og hans bedrifter.

Søndagskolelærere og andre kan belære barnet, der vokser op, om godt og ondt; men hvem kan, som familiens overhoved, belære om den Ondes magt og opbygge den nødvendige modstandskraft for at kunne modstå hans ødelæggende fristelser, andre end faderen, der har ansvaret for børnene. Hvilke andre kan bedre end faderen vise barnet styrke og mønsteret for retfærdighed, han, der er familiens overhoved?

For alle, der tror at orden er himlens lov, og at Guds rige er oprettet på retfærdige principper, tilføjer jeg disse spørgsmål: „Kan der opretholdes orden uden anerkendelse af lov og disciplin? Er disciplin muligt uden autoritet? Er det ikke nødvendigt, at der findes mennesker udstyret med myndighed i statens institutioner? Hvor findes en sådan person mere fuldkommen fra naturens hånd og gennem guddommelig beskikkelse egnet til at udøve autoritet i sit eget hus, end overhovedet for dette hus?

Orden i hjemmet bringer orden i Guds Rige

Hvorfra kan vi håbe på en større indsats for orden i Guds Rige, end fra hjemmene i vort land?... Kan I tænke jer en større velgerning for ungdommen end at berede dem kærligt og bestemt til at blive værdige til Guds kærlighed og de evige velsignelser, som Han uddeler til alle, der viser lydighed?

Jeg har ingen betænkeligheder, har ingen skyldsfølelse eller usikkerhed ved at anbefale antagelsen af den løfterige idé, at bringe far tilbage som familiens overhoved. Jeg har ikke ord nok til at udtrykke min beundring og dybtfølte taknemlighed til mødrene i vore hjem, og jeg er overbevist om, at deres kærlighed og tålmodige omsorg altid vil være en betydelig faktor til udvikling af gode og dydige mænd og kvinder. På grund af deres inderlige kærlighed til hjemmet og familien tror jeg, de loyalt vil hengive sig for tingene, jeg har forelagt. Jeg ved, at de vil byde alt velkommen, der er retfærdigt, for at beskytte sig mod de voksende katastrofer, der ryster vort samfundsliv, ikke kun for nulevende generationer men også ind i fremtiden.

Må Gud velsigne hjemmene i vort land og i hele verden. Gud velsigne børnene, at de må lære sandheden at kende; at optage alt, hvad der er retfærdigt og alt, hvad der er godt i deres liv. Gud velsigne mødrene for den kærlighed, de bringer til vore hjem, og Gud velsigne fædrene, at de må være værdige til at indtage deres ophøjede plads som familiens overhoved, over hvilken de må præsidere i retfærdighed, kærlighed, værdighed og ære. ○

DR. W. DEAN BELNAP

Ungdommens forpligtelser mod Frelseren.

Hvordan kan Kirkens unge mere virksomt udføre deres pligter mod „den evige familie"? Det er den udfordring, der er blevet givet af Det Første Præsidentskab til Præstedømmets genealogiske komité i samarbejde med Kirkens ungdoms korrelations komité.

Derfor er der udarbejdet et program for ungdommen omfattende både kurser og betydelige aktiviteter. Det føles, at den afstand, der tales så meget om mellem generationerne, kan overvindes ved at gennemføre begrebet om „den evige familie". Hvis de unge kunne komme til en erkendelse af, hvem de virkelig er, efterkommere og arvinger til Præstedømmets kongelige slægts linie — ville afstanden mellem generationerne forsvinde.

Kløften opstod, da Kain var ulydig mod Gud og skilte sig ud fra Adam og Eva. Hvis Kain havde efterlevet sin kongelige stilling og slægtslinie og havde vist lydighed mod Præstedømmets forskrifter, ville adskillelsen mellem generationerne ikke være opstået den gang. Forskellen mellem generationerne har eksisteret lige siden indtil vore dage.

Vor tids ungdom trænger måske mere end nogen anden generation i historien til at rette opmærksomheden på selverkendelse og identitet, familien og deres stilling i Kirken og deres forhold til Gud. Det synes tilfældigt, at Herren giver unge på 12 år Præstedømmet med den dermed følgende magt. På samme tid trænger pigerne i samme alder til at føle Præstedømmets indflydelse i deres liv, ikke nødvendigvis som bærere af Præstedømmet, men med mulighed for at få del i Præstedømmet gennem deres kommende mænd.

Unge på tærskelen til at forberede sig til deres manddom og kvindestand, trænger til at huske på deres jordiske mission med kundskab om at være blevet forudordineret til dette ansvar i forudtilværelsen. De skulle ledes til en forståelse af Skrifterne og til betydningsfulde erfaringer, for at realisere deres guddommelige fødselsret og forpligtelser, de påtog sig overfor Frelseren i forudtilværelsen. De skulle vide, at de anerkendte Hans plan og besluttede at modtage en del af Hans magt gennem Præstedømmet, at bruge dette Præstedømme for at opbygge og lede Hans rige på jorden.

Programmet for at forberede sig er blevet fastsat til 7 år, både for de unge mænd i Det aronske Præstedømme og for pigerne i samme alder.

Gennem deres ungdomsår bliver unge mænd skolet i Præstedømmets funktioner, så de kan blive kvalificerede til at modtage Det melkisedekske Præstedømme med dets store ansvar, for at blive værdige medarbejdere for Frelseren.

Det første område, der lægges vægt på i dette træningsprogram, er at vinde de unge til at forstå begrebet „den evige familie", ved at deltage i genealogisk arbejde og udføre arbejde i templet. Diakoner og Bikubepiger vil blive bedt om, i fællesskab med deres forældre, at føre en mindebog, der vil blive et uundværligt redskab gennem hele livet. Der vil også blive sørget for, hvor det er muligt, at unge medvirker ved dåb for de døde.

Programmet for Mia Maid og L-piger, lærere og præster, vil fortsat lægge vægt på at udforske alt, hvad der angår „den evige familie". Der vil blive givet instrukser om formålet med templer, for at orientere og berede de unge til deres tempelvielse og besegling i templet.

Kirkens ledere er bekymrede for den næste generation. De er optaget af, at ungdommen lærer begrebet kærlighed og deres forhold til andre. Disse følelser kommer bedst til udtryk ved en forståelse af familiens evige natur. Unge trænger til at forstå, at de har fået en stor arv, ikke alene fra deres fader i himlen og deres ældre broder, Frelseren, men også fra deres jordiske forældre. Denne arv, der består af mange gaver, bl. a. kærligheden, vil efter tur blive overgivet til andre i vort store familiefællesskab. ○

Modets bjergtinder

AF WAYNE LYNN*

Nogle mennesker siger, at heltenes tid er forbi. Andre siger, at ungdommen af i dag ikke besidder det samme mod som tidligere tiders unge. Men forleden dag så jeg udvist et mod, der skinnede så klart, at det fik mit hjerte til at slå hurtigere og mine øjne til at fugtes med tårer. Jeg var lige ved at rejse mig op og råbe „Hurra! Hurra!"

Det var ikke i det brølende flammehav fra et brændende hus, at dette mod blev udvist, ej heller et spring ud i det iskolde flodvand. Det var ikke et hovedkulds løb ud foran en bil for at redde det legende barn eller udvisningen af fysisk mod for at standse en pågående bølle.

I stedet skete det under temmelig dagligdags forhold for der synes de fleste heltegerninger at ske. Det skete under et stavs-præstedømmemøde på en varm juli eftermiddag. Kirkesalen var fyldt til overmål og mellemdørene ind til aktivitetssalen var blevet åbnet for at rumme den store forsamling af Præstedømmet. Der syntes at være en særlig ånd blandt os den dag, da vor elskede stavspræsident præsiderede over os og behandlede stavens affærer.

En ung fyr, som så ud til at have en præsts alder, sad på et meget iøjnefaldende sted på forhøjningen nær ved stavspræsidentskabet. Jeg havde korrekt gættet på, at han skulle tage del i programmet, og jeg sympatiserede med hans beherskede nervøsitet.

Snart blev den unge mand præsenteret som den næste taler. Han rejste sig stille og gik det korte stykke hen til talerstolen. Udadtil virkede han rolig, men min plads foran i salen tillod mig at se de skælvende hænder, som udtrykte en art frygt for at lide nederlag.

Han tog et dybt åndedrag og begyndte at tale. Det blev hurtigt klart, at han havde brugt megen tid til forberedelsen. Et blik på hans noter viste det. Jeg begyndte at slappe en smule af i min ængstelse for ham, men så lagde jeg mærke til, at han begyndte at tale hurtigere og hurtigere. Ordene kom så hurtigt, at de blev gentaget unødvendigt. Midt i den næste sætning begyndte han at stamme. Dette øgede hans nervøsitet i den grad, at hans stammen fortsatte, så han til sidst måtte standse sin tale.

En sympatiserende stilhed fyldte salen, mens han stod der. Jeg ønskede at opmuntre ham eller på en eller anden måde vise ham min sympati eller forståelse, men jeg ventede ligesom de andre. Jeg ventede på, at han skulle give op og måske prøve igen en anden dag.

Jeg kunne se, at han kæmpede en indre kamp, mens han stod foran os. Så skete det. Han trak skuldrene tilbage, rustede sig til sin opgave og sagde, så vidt jeg husker, følgende ord: „Brødre, jeg beder jer om en andel i jeres tro og bønner, så jeg kan være sikker i min tale."

Det var som at se et mirakel. Han begyndte igen at tale, langsomt, besindigt, men med sikkerhed og overbevisning. Hans unge røst klingede i takt med et budskab, som rørte min sjæl. Det er ikke hans ord, jeg husker, men stemplet uudsletteligt i min bevidsthed er det budskab, han var i sig selv.

På en måde vil jeg aldrig være den samme igen, når jeg bliver bedt om at udføre en vanskelig opgave. Måske kan jeg gå nogle få skridt op ad den samme sti, som blev banet af denne tapre unge mand, for han besteg det moralske bjerg og stod urokkelig på dets tinde.

Hans tale var snart afsluttet. Han samlede sine noter og vendte sig bort fra talerstolen, og et øjeblik så jeg mere end en ung mand i hvid skjorte. Jeg så en knægt i skinnende rustning med sværd i siden og sejrens trofæ i hånden. Ordene fra en sang bruste ind i min bevidsthed med en sådan styrke, at de forekom mig at råbe ud for at blive hørt: „Se, en kongelig hær med banner, sværd og skjold, marcherer frem mod sejren på livets slagmark bold. Dens rækker er fyldt med soldater, forenet i tapperheds rang, de følger deres leder og synger den glade sang: Sejren, sejren ..."

Og sejrssangen vil blive sunget, hvis rækkerne er fyldt med unge mænd som ham.

* Wayne B. Lynn, distrikts-koordinator for indianer-seminarerne i det sydlige Arizona, er far til ni børn og søndagsskolelærer i 25. ward i byen Mesa.

Sidste forsøg

AF CHARLES R. FURDEN*

Det havde været en lang og varm dag. Nu stod solen lavt over horisonten, og skumringen lovede køligere luft. Ældsterne havde tilbragt hele dagen med at banke på døre, og de så frem til at få et koldt bad og en god gang middagsmad.

Deres bil rullede henover de ujævne jordveje i en sky af støv. Pludselig standsede de lige før en forgrening af vejen. Gennem støvskyen, som lagde sig rundt om dem, så ældsterne på den vejforgrening, som førte op i bjergene.

„Hvor længe siden er det, vi sidst besøgte Sam?" spurgte en af dem.

„Omkring tre uger," var den andens svar.

Sam havde mange gange sagt, at han aldrig kunne forstå, hvorfor en kirke ville sende to unge fyre, som endnu ikke var tørre bag ørerne, ud i landet for at prædike om deres Gud. Sam respekterede ældsterne som mennesker, men han havde en særlig evne til at sove fra alt det, de havde at sige. Ældsterne havde mange gange forsøgt at give ham en lektie, men han havde altid en undskyldning for at være et andet sted.

Begge ældster så ud ad den snoede vej, som førte til Sams hytte. De vidste, at de burde prøve at aflægge denne indianerfamilie et besøg. Men det var sent, og det ville være mørkt, inden de nåede hytten. Måske ville Sam være i godt humør nu, da den varme sol var gået ned. Og måske ville han på en eller anden måde være anderledes indstillet overfor ældsterne. Når alt kommer til alt var det et par uger siden. Men hvad nu hvis Sam og hans familie var midt i deres aftenssysler eller spiste eller var gået tidligt til ro? Selv hvis han blot sad under et træ uden at bestille noget, tvivlede ældsterne alvorligt på, at Sam ville være interesseret i at se dem.

Alt var imod dem, og dog ville de ikke føle sig vel til mode, hvis de gik ham forbi. Selv hvis de blev vist bort, kunne de i det mindste spise aftensmad med ren samvittighed.

Sam og hans familie var flyttet op på højsletten for

sommeren, og turen derop var lang og støvet. Da ældsterne ankom, kunne den sidste solstråle netop skimtes på bjergtoppene.

Sam var ifærd med at drive sine får ind i deres nye sommerfold, da ældsterne rullede op ved siden af hans hytte. Han gik over til bilen og sagde nogle få velkomstord, men de forvirrede får var ikke vant til stedet, og han benyttede situationen til at undskylde sig.

Ældsterne kunne se, at fårene ikke rigtig var klar over, hvor deres nye fold var, og en smule ekstra hjælp ville ikke skade, så de sprang ud af vognen og tog fat. Sam virkede overrasket, om ikke mistænksom, da han så de to ældster arbejde ved hans side, og han iagttog dem opmærksomt.

Ved den tid da de var færdige og havde lukket folden, kom Sams kone og deres to sønner ridende op til hytten. Sam kikkede på sin familie og derefter på ældsterne og sagde: „Lad os gå ind i huset og bede en bøn sammen." Dette overraskede ældsterne en smule, for selv om de fleste Navajo-indianere holdt´af at bede, havde Sam aldrig vist interesse.

Efter bønnen var der et øjebliks stilhed, hvor ældsterne halvvejs forventede, at de ville blive budt farvel. Men da der ikke blev sagt noget, benyttede de lejligheden til at spørge, om familien ville have en lektie. Sam så henkastet på sin familie, og da der ikke viste sig nogen umiddelbare protester, gav ham sit samtykke. Uden at tøve åbnede ældsterne deres tasker og foldede deres materiale ud på det lerstampede gulv.

Under præsentationen iagttog ældsterne nøje Sams og hans families ansigter. Deres udtryk ændrede sig ikke. De syntes ikke på noget tidspunkt hverken at tvivle på eller at acceptere det, der blev sagt — de så blot til og lyttede. Ingen af dem anstrengte sig for at stille spørgsmål ved lektiens afslutning. Selv om familien så ud til at tænke over hvad de havde hørt, følte ældsterne sig stadig afvist.

Der blev bedt en kort bøn, og så gik ældsterne hen til hvert enkelt familiemedlem, sagde farvel og takkede fordi de måtte give dem en lektie.

Da Sam fulgte dem til døren, syntes han stadig enten at være halvt sovende eller i meget dybe tanker. Han hverken smilte eller indgav ældsterne nogen formodning om, at deres budskab havde nået ham. Men så, netop som de var ved at træde ud i natten, stoppede han dem. „Jeg tror, jeg har set noget i Mormoner, jeg aldrig har set før, og jeg synes om det, jeg har set. Kom igen når som helst, I er altid velkomne."

På vejen tilbage til deres kvarter følte ældsterne det, som om de havde passeret en stor forhindring. Den ene ældste så på den anden og spurgte med ivrig stemme: „Er det din tur til at lave mad i aften?"

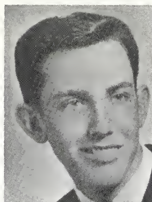
„Ja," svarede den anden ældste. Og idet han foregreb det næste spørgmål, tilføjede han: „Resterne af de brændte bønner, du fodrede mig med i går."

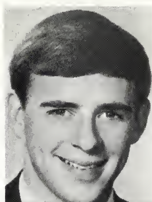
* Charles R. Furden, medlem af Søndagsskolens forstanderskab i 20. ward i byen Granger (Utah) og tegner af profession, optog baggrunden for denne missionærhistorie som missionær blandt de sydvestlige indianere.

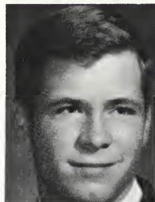

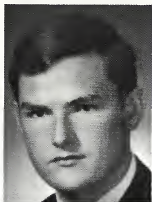
Missionærankomster:
Følgende missionærer er den 15. august ankommet til den danske mission:

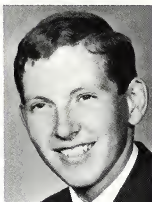

John Charles Houston fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde på Amager.

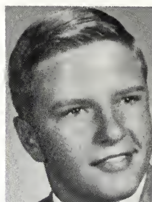

Larry Doyle Crenshaw, fra Hartford, Kentucky, beskikket til at arbejde på Amager.

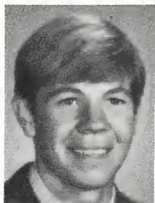

Harold Dana Skousen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

Eric Gordon Andersen fra Pleasanton, California, beskikket til at arbejde i Odense.

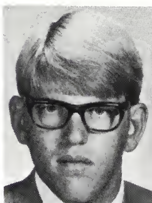

Dallis Newell Massey fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Holbæk.

Kerry Dean Siggard fra La Crescenta, California, beskikket til at arbejde i Søborg.

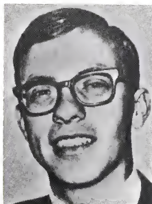

Thomas Guyman Crandall fra Phoenix, Arizona, beskikket til at arbejde i Århus.

Oliver Perry Hawkins fra Rigby, Idaho, beskikket til at arbejde i Rødovre.

Michael A. Patterson fra Orem, Utah, beskikket til at arbejde på Amager.

Stanley Charles Robins fra Roy, Utah, beskikket til at arbejde i Frederikssund.

FØDSELSDAGE:
Vi siger til lykke til følgende søskende:
Cæcilie Emilie Hansen, Lukretiavaj 5, København, 80 år den 9. december.
Berta Christine Hansen, Sandbygårdsvej 30, København, 70 år den 10. december.
Anna Therese Christensen, Frederikshavn, 80 år den 19. december.
Jensine Kristine Jensen, Aarhus, 65 år den 22. december.
Peter Trust, Aarhus, 85 år den 26. december.

Ny bogtrykker på missionskontoret
Den 11. juli er ældste **Randy Sorensen** fra Rancho Cordova, California, blevet kaldet som bogtrykker på missionskontoret.
Ældste Sorensen er født den 2. december 1948 som søn af George og Donnell Sorensen, Logan, Utah.
Han kom til Danmark den 2. april 1968 og har arbejdet i Rødovre, Hjørring, Amager, Østerbro, Herlev og Vanløse, indtil han blev kaldet til sit nye kald.
Vi beder Gud velsigne ældste Sorensen i det kald, der nu er pålagt ham!

Ny sekretær til missionspræsidenten
Den 1. august er ældste **William R. Lyells** blevet kaldet som sekretær til missionspræsidenten.
Ældste Lyells er født den 3. september 1948 som søn af William og Shirley Lyells, Ogden, Utah.
Han kom til Danmark den 17. oktober 1967 og har arbejdet i Nørresundby, Odense, Søborg, Fredericia, Skive og Randers, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.
Vi beder Gud velsigne ældste Lyells i det kald, der nu er pålagt ham!

Ny financiel sekretær på missionskontoret
Den 5. august er ældste **Marvin Reed Poulsen** blevet kaldet som financiel sekretær. Ældste Poulsen er født den 10. juli 1948 som søn af Mrs. Reed O. Poulsen i Richfield, Utah.
Han kom til Danmark den 22. august 1967 og har arbejdet i Brønshøj, Holstebro, Ålborg, Slagelse og Rødovre, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.
Vi beder Gud velsigne ældste Poulsen i det kald, der nu er pålagt ham!

Ny assistent til missionspræsidenten
Den 5. august er ældste **Lee W. Hansen** blevet kaldet som assistent til missionspræsidenten.
Ældste Hansen er født den 15. marts 1947 som søn af Mr. og Mrs. William A. Hansen, Salt Lake City, Utah.
Han kom til Danmark den 5. september 1967 og har arbejdet i Helsingør, Ballerup, Århus og Østerbro, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.
Vi beder Gud velsigne ældste Hansen i det kald, der nu er pålagt ham!

Ny assistent til missionspræsidenten
Den 21. august er ældste **Rodney Grant Garner** blevet kaldet som assistent til missionspræsidenten.
Ældste Garner er født den 11. juni 1948 som søn af Mr. og Mrs. R. Grant Garner, Ogden, Utah.
Han kom til Danmark den 19. september 1967 og har arbejdet i Amager, Nordsjælland og Haderslev, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.
Vi beder Gud velsigne ældste Garner i det kald, der nu er pålagt ham!

VELSIGNELSER:
København Gren:
1. juni:
Jens Kresten Kristoffersen og Sonja Schmidt Kristoffersens datter, **Annette Kristoffersen,** velsignet af sin fader.
6. juli:
Henning Aaager og Marion Brita Jørgensen Aaagers datter, **Jeanet Aaager,** velsignet af sin fader.
4. maj:
Georg Walther Warnsdorf Knudsen og Irene Lykke Nordby Larsen Knudsens søn, **Martin Henry Warnsdorf Knudsen,** velsignet af sin fader.
Aarhus:
6. juli:
Peter Langballe Møller Sørensen og Karin Margrethe Langballe Sørensens søn, **Frank Møller Sørensen,** velsignet af ældste Terry K. Crow.
Odense:
3. august:
Karl Ove Nielsen og Inge Karin Reinhardt Nielsens søn, **Thomas Ilskov Nielsen,** velsignet af sin fader.
Aalborg:
6. juli:
Jonna Annette Nielsens datter, **Diana Helena Nielsen,** velsignet af broder Børge Klitgaard.
Slagelse:
6. juli:
Jens Birger Madsen og Ulla Bille Lind Madsens søn, **John Bille Madsen,** velsignet af sin fader.

Bryllup i København Nordre Gren:
Lørdag den 16. august viedes tidligere missionær, **Claus Zimmermann Pedersen,** Nordsjælland Gren, og søster **Evy Junker Simonsen,** København Nordre Gren. Samme dag fik parret Kirkens velsignelse i kirken på Maglegaards alle i Søborg, og mandag den 25. august blev de viet for tid og evighed i templet i Schweiz. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

ORDINATIONER:
København Nordre Gren:
13. juli:
Kim Sparvath Auerbach ordineret til diakon af broder Egon Auerbach.
22. juli:
Peter Corfitzen Nielsen ordineret til diakon af broder Kurt Corfitzen Nielsen.
Skive:
29. juni:
Poul Gade ordineret til lærer af ældste Robin Burgon.
København Gren:
6. juli:
Paul Jensen ordineret til diakon af broder Svend Aage Christensen.

Herning:
3. august:
Victor Hyldgård ordineret til lærer af broder Thomas Hyldgård.
Horsens:
7. august:
Bjarne Pedersen ordineret til ældste af broder Verner Buur.
Aalborg:
22. juni:
Sven Erik Østergaard ordineret til lærer af broder Ejnar Sørensen.
10. august:
Jan Rosdal Quistgaard ordineret til diakon af broder Børge Klitgaard.
Keld Jensen ordineret til lærer af broder Anton Falden.

Fra Missionens

Præsidentskab

Kære søskende!

Vi har endnu kun været her nogle få korte uger, og vi har truffet mange af jer gode og trofaste Hellige. Vi er blevet så betaget af jeres hengivenhed for den store Sidste Dages Hellige sag, og alt hvad vi har set, har glædet os meget.

I den nærmeste tid vil vi have været over hele landet og vil have truffet jer alle, og jeg er sikker på, at vi vil finde jer lige så dygtige og trofaste som dem vi allerede har truffet.

Dette fører mig til noget jeg gerne vil påpege — når vi kontrollerer antallet af medlemmer i Kirkens medlemsliste og ser, at kun omkring 20 % af dem kommer til nadvermøderne, gør det mig meget bedrøvet.

Dette er meget sørgeligt — engang var hvert eneste af disse medlemmer fuld af tro, fuld af Ånden, ivrigt optaget af arbejdet, stolt over at være medlem, stolt over at bliver regnet til os, stolt over at komme til nadvermøde, og havde også behov for jeres venskab og kærlighed.

Det, jeg mener der for øjeblikket er størst behov for i Kirken er — fællesskab, kærlighed og forståelse. Hvad kan vi gøre ved det? Alt, hvis vi virkelig ønsker det.

Det, som alle mennesker overalt har mest brug for er at blive elsket — at blive forstået, at blive taget med ind i fællesskabet; og hvis I ikke tror det, så tænk på de mange gange, hvor I er blevet lukket ude, ikke er blevet regnet med, ikke blevet påskønnet, ikke forstået, og så kan I føle, således som de føler, at det store fællesskab, som vi taler om, måske kun er for nogle udvalgte få.

Således er det ikke — Gud elsker os alle, og Han er interesseret i de rige og de fattige, de bundne og de frie, hvert folk og hver tunge, hvert barn og hver voksen, de unge og de gamle, de syge og de svage — og jeg er glad for at det er således.

Han kan ikke være hos hver eneste undtagen i Ånden. Han har overladt os det andet arbejde der skal gøres, vi er de eneste Han har til at tage vare på hinanden.

Derfor er spørgsmålet: Er vi virkelig vor broders vogter? Er vi villige til at være venlige, kærlige, opmærksomme, høflige? Hvis vi er det, kan Han bruge os. Hvis vi ikke er det, så lad os nu alle øve os på at forbedre vort liv og hjælpe andre, men vi må gøre det af hjertet, ellers gælder det ikke.

Med andre ord: Lad os varme Kirkens medlemmers hjerte først. Lad os få vore venner tilbage til Kirken. I kender alle nogen, som I kan påvirke, så de kan komme tilbage til os.

Gør det — gør det i dag, gør det med venlighed, gør det med et andægtigt hjerte, så vil Herren velsigne og støtte jer, når I styrker et af jeres medlemmer.

I mellemtiden vil søster Pehrson og jeg og Nels gøre alt hvad vi kan for at hjælpe.

Hvad jeg prøver på at sige, og sandsynligvis ikke har sagt, er: Føl først og fremmest jer selv godt tilpas ved at gøre alt hvad I kan — ved at tjene så godt I kan og samtidig velsigne de andre gennem jeres gode påvirkning.

Må vi alle vandre ad den vidunderlige kærlighedens, forståelsens, taknemmelighedens og venlighedens vej, som Frelseren siger er så vigtig, hvis vi selv skal blive virkelig lykkelige. Lad os give os selv frit løb i tjenestegerning.

Tak for jeres venlighed imod os.

Paul L. Pehrson,
missionspræsident

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

8. august:

Larry Jacobs fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.

Alan K. Abel fra Tremonton, Utah, efter sidst at have arbejdet som sekretær til missionspræsidenten.

16. august:

Eddy M. Allred fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.

Steven N. Peterson fra Woods Cross, Utah, efter sidst at have arbejdet i Frederikssund.

Leo D. Ericksen fra Logan, Utah, efter sidst at have arbejdet i Frederikssund.

Keith Christensen fra Moreland, Idaho, efter sidst at have arbejdet som financiel sekretær.

Rodney D. Fonnesbeck fra Weston, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Århus.

David Phil Kelly fra Blackfoot, Idaho, efter sidst at have arbejdet på Amager.

Robert K. Tait fra Orderville, Utah, efter sidst at have arbejdet i Odense.

David H. Johnson fra Babbitt, Nevada, efter sidst at have arbejdet i Holbæk.

Terry L. Madsen fra Riverton, Utah, efter sidst at have arbejdet i Holbæk.

22. august:

James H. Woodward fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Århus.

Kim Lundeen fra Van Nuys, California, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.

William Kenneth Laursen fra Brigham City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Holstebro.

James C. Miller fra Toele, Utah, efter sidst at have arbejdet i Holstebro.

19. august.

Darlene Herbert fra Payson, Utah, efter sidst at have arbejdet i Silkeborg.

29. august:

Robert F. Rameson fra Hemet, California, efter sidst at have arbejdet i Herning.

DØDSFALD:

Amager:

Den 10. maj døde søster **Nielsine Christine Andrea Christensen Hansen.** 73 år gammel. Æret være søster Hansens minde!

Den 22. juni døde broder **Hjalmar Thomsen,** knap 69 år gammel. Æret være broder Thomsens minde!

Horsens:

Den 5. august døde broder **Erik Osvald Jensen,** 44 år gammel. Æret være broder Jensens minde!

Randers:

Den 14. juni døde broder **Jens Peter Gunnar Andersen,** 58 år gammel, og blev få dage senere begravet fra kirken i Vester Alle. Æret være broder Andersens minde!

Hvad udførte vi i Templet?

Under vor Tempelrejse II udførte vi følgende ordinanser i dagene 25. til 28. august 1969:

Dåb for de døde –	mandlige	269
	kvindelige	272
	ialt	541
Ordinationer – døde		228
Endowments – levende		11
Endowments – døde –	mandlige	228
	kvindelige	390
Beseglinger (hustruer til mænd)		
	levende	4
	døde	78
Beseglinger (børn til forældre)		
	levende	7
	døde	319
	Ialt ordinanser	1806

I rejsen deltog ca. 60 voksne og 4 unge (disse sidste udførte dåb for de døde).

Tempelrejserne

Tempelrejserne i 1970:

vil finde sted til følgende tider:

Rejse I: 6. til 9. juli incl.

Rejse II: 24. til 27. august incl.

Forbered jer allerede nu til at kunne i en af disse rejser, planlæg ferien og begynd at spare penge sammen!

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, **Marshall M. Poulsen,** viedes den 11. september i Salt Lake Templet til Vivki Joy Brimhall. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

DÅB: København Gren: 26. juli

Bente Ingrid Andersen, døbt af ældste Robert Egan, håndspålæggelse ved ældste Stuart Pearson.

3. august:

Helle Christina Nielsen, døbt af ældste Douglas Horman, håndspålæggelse ved ældste Larry Jacobs.

Esbjerg: 25. juli:

Johan Christensen, døbt af ældste John A. Larsen, håndspålæggelse ved ældste Rod Garner.

Johanne E. Uldall, døbt af ældste John A. Larsen, håndspålæggelse ved ældste Rod Garner.

Lars Christensen, døbt af ældste John A. Larsen, håndspålæggelse ved ældste Rod Garner.

Hanne C. Christensen, døbt af ældste John A. Larsen, håndspålæggelse ved ældste Rod Garner.

9. august:

Søren Christian Nielsen, døbt af ældste Alan L. Petersen, håndspålæggelse ved ældste Arthur Bruce Christensen.

Berndt Jørg Lohr, døbt af ældste Alan L. Petersen, håndspålæggelse ved ældste Arthur Bruce Christensen.

Lis Pia Nielsen, døbt af ældste Alan L. Petersen, håndspålæggelse ved ældste Arthur Bruce Christensen.

København Nordre Gren: 2. august:

Karen Elda Brown, døbt af ældste Dennis Poulsen, håndspålæggelse ved ældste Roger Hatch.

10. august:

Valborg Mathilda Heinrichsen, døbt af broder Erk Andersen, håndspålæggelse ved ældste Darryl Jenkins.

Nordsjælland Gren:

24. juli:

Sonja Ingeborg Jensen, døbt af broder Verner Olsen, håndspålæggelse ved ældste Larry Jacobs.

Slagelse:

11. august:

Ingeborg Hansine Jensen, døbt af ældste Terry Crow, håndspålæggelse ved ældste Richardt Andersen.

Frederikshavn:

16. august:

Eva Viola Sørensen, døbt af ældste Bruce Ericksen, håndspålæggelse ved broder Johannes Klausen.

Marianne Harding Larsen, døbt af broder Orla H. Larsen, håndspålæggelse ved broder Johannes Klausen.

22. august:

Helen Gemelche Rasmussen, døbt af broder Orla H. Larsen, håndspålæggelse ved broder Henning Frederiksen.

Amager:

16. august:

Jørgen W. Yderborg, døbt af missionspræsident Don L. Christensen, håndspålæggelse ved ældste Mark Robinson.

Randers:

13. august:

Irene Ruth Jensen, døbt af ældste Don Hartman, håndspålæggelse ved ældste Ronald Jay Fryer.

Aalborg:

23. august:

Inge-Lise Kristensen, døbt af ældste Norman Robinson, håndspålæggelse ved ældste Douglas Wood.

Horsens:

22. august:

Connie Yrsa Pedersen, døbt af broder Bjarne Pedersen, håndspålæggelse ved broder Kristian Pedersen.

Om at kvalificere sig

AF RICHARD L. EVANS

Der er noget George Eliot har sagt, som har bud til os alle: „Hvad er en mulighed for den, der ikke kan udnytte den?" Disse ord har speciel betydning for dem, som befinder sig på det tidspunkt i deres liv, som er, eller burde være, en forberedelsens tid. Livet går hurtigt. Ansvaret øges, mulighederne for at forberede sig formindskes, og man kan næppe forestille sig et ungt menneske ignorere muligheden for at udvikle et talent eller en færdighed, uddanne sig til en profession, til en større rolle i livet. Man har vanskeligt ved at forklare, hvorfor nogen med mulighed for at lære nogensinde ville vælge at forlade skolen blot for at lade sig drive hid og did og være et let bytte for modgang og skuffelser i fremtiden. Livet er alt, hvad vi har — livet, vore hænder, vor hjerne, vore muskler, vor ånd, vor villighed til at forberede os, vor villighed til at arbejde. O, kunne vi blot indpode i sind og hjerte på de unge mennesker foståelsen af uddannelsens velsignelser, velsignelsen i at vælge et godt mål og bevæge sig henimod det, velsignelsen ved at kvalificere sig, og derved undgå de skuffelser, som kommer senere i livet, når behovet for ikke-uddannede formindskes, efterhånden som det økonomiske kredsløb ændres. Livet, hjernen, tiden, talenterne — disse er redskaberne, de er instrumenter, som burde skærpes, så de bliver så velegnede som muligt til vedvarende, stigende og tilfredsstillende tjeneste. „Hemmeligheden ved succes," sagde Disraeli, „. . . er at man er rede til at udnytte sin mulighed, når den tilbyder sig." Hvis der er nogen vi endnu kan nå og påvirke, ville vi indtrængende bede hver eneste ungt menneske om at fortsætte sin uddannelse, sin forberedelse, og forberede sig til det bedst mulige resultat, og ligeledes om at opnå færdighed, at kvalificere sig til livet, til lærdom og til evnen til selve det at leve, om at kende noget godt, at gøre noget godt, at have noget at tilbyde; om at undgå at blive en biperson, at blive mere nyttig i familien, samfund, land, og ligeledes om at tjene sig selv og opnå den store tilfredsstillelse, det er at være behøvet, ønsket og påskønnet. „Hvad er en mulighed for den, der ikke kan udnytte den?" O